

SPERANȚE

REVISTA NR. 8

2016

Școala Gimnazială Nr. 19

Brașov

Prezenta lucrare se adresează elevilor și cadrelor didactice din învățământul primar și gimnazial în scopul promovării creativității și stimulării interesului pentru lectură a tinerei generații.

Revista "Speranțe" nr. 8 /2016 a fost înregistrată la Biblioteca Națională având cod ISSN

Colectivul director:

Inspectori: Profesor Eugenia Crețoi

Profesor Mihaela Zugravu

Director: Profesor Ioan Popa

Director adjunct: Profesor Claudia Savu

PROFESORI COLABORATORI

Brăgar Alina

Dragoș Cristina

Fazakaș Dana

Guguian Claudia

Male Georgeta

Mareș Monica

Mereș Rodica

Paul Gabi

Savu Claudia

Stângaciu Oana

Timariu Anca

Tropcea Dana

Voica Carmen

Tudor Mariana

COORDONARE ȘI TEHNOREDACTARE:

Profesor Monica Mareș

BIBLIOTECA NAȚIONALĂ A ROMÂNIEI

CENTRUL NAȚIONAL ISSN

„Speranțe” ISSN 2065 – 4154

Școala Gimnazială Nr. 19 Brașov

Nr. 8 / 2016

Brașov - 2016

COMPLEMENTARITATEA ȘCOALĂ-PĂRINȚI ÎN EDUCAREA ELEVILOR PENTRU TIMPUL LIBER

Educația este ceea ce supraviețuiește după ce tot ce a fost învățat a fost uitat.
Burrhus Frederic Skinner

*Menirea firească a școlii nu e să dea învățatură, ci să deștepte, cultivând destoinicirile
intelectuale în inima copilului, trebuința de a învăța toată viața.*
Ioan Slavici

Lucrarea reprezintă o expunere, o analiză și o detaliere a proiectului pe care l-am gândit pe o perioadă de 4 ani cu actuala generație de copii pe care o coordonez. Proiectul *Hrană pentru minte, trup și suflet* a avut ca scop crearea de oportunități de dezvoltare a personalității elevilor din învățământul primar și și-a propus să devină un succes, căci aceasta este menirea oricărui învățător – de a ajuta la modelarea micilor școlari. Succesul a fost atins până acum de mii și mii de ori, iar sute de colegi, la sfârșitul clasei a IVa s-au despărțit cu lacrimi în ochi, dar privind cu încredere spre viitor, gândind că munca și efortul lor vor fi răsplătite de realizările celor îndrumați timp de 4 ani.

Intrarea copilului în școala constituie un moment crucial în viața sa, date fiind „statutul” și „rolul” de mic școlar, natura relațiilor cu adulții și cu colegii de clasă, noutatea condițiilor de activitate și mai ales specificul învățării, act complex care angajează dintr-o nouă perspectivă, întreaga sferă a vieții sale psihice, diferitele structuri anatomo-fiziologice, toate cunoștințele și deprinderile pe care le va dobândi în anii de școală. Școala constituie o nouă etapă în dezvoltarea copilului, nu doar prin conținutul științific al procesului instructiv-educativ, ci și prin libertatea de acțiune oferită școlarului care-i stimulează interesele de cunoaștere și contribuie la lărgirea câmpului de relații sociale.

Cu fiecare zi care trece, realizez necesitatea implicării copiilor în activități cât mai diverse care să le îmbogățească cunoștințele, să le dezvolte armonios trupul și să le descopere dragostea pentru frumos, căci copiii merită să trăiască clipe departe de tumultul realităților existente, desfășurând activități care să nu le încorseteze creativitatea, care să-i lase să se descopere și să-și descopere plăceri. Rolul școlii este acela de a le decide porți spre cunoaștere și petrecere adecvată a timpului liber, astfel încât să se pună bazele formării și dezvoltării unor adolescenți, tineri, adulți care „ajutați de alții, trebuie să ajungă în situația de a se ajuta pe sine cât mai eficient cu puțința, pentru a se adapta creativ la o societate dinamică și hipercomplexă.”(Niculescu, 2000, p.15)

Proiectul gândit pe patru ani propune un program de activități susținut de un parteneriat cu părinții elevilor, de asocieri cu diverse școli, cluburi, societăți și asociații, precum și de alte mini-proiecte. Programul de activități a fost unul orientativ și bineînțeles perfectibil, pe parcursul derulării sale, intervenind măiestria, profesionalismul și capacitatea mea, a organizatorului, de a mă plia pe tipul și personalitățile participanților, la reacția acestora la diferitele activități propuse, marjând pe acelea care fac plăcere grupului, încercându-se a se găsi calea optimă pentru a avea o participare activă și interesul tuturor să fie atins.

Am gândit un proiect la nivel de clasă, care reprezintă în fapt un corolar al mai multor proiecte în care este implicat colectivul de elevi. S-a avut în vedere: parteneriatul încheiat cu părinții la începutul de clasă I, proiectul pe 4 ani *Să ne cunoaștem scriitorii!*, proiectul pe 4 ani *Mâini dibace*, alegerea și stabilirea împreună cu părinții a calendarului de activități din *Săptămâna Altfel*, consultarea părinților și apoi elaborarea programei pentru opționalul ales la nivelul clasei-*Armonia artei*, calendarul activităților rutiere pe fiecare an în parte, participarea la activitățile *Eco-școala*, calendarul ședințelor cu părinții și a lectoratelor, proiectul educațional *Nouă ne pasă!*, stabilirea activităților extracuriculare.

Cu toții trăim în era schimbărilor, iar educația trebuie să țină pasul cu avalanșa informațională de la nivel mondial. Bumul informatic, învechirea rapidă a cunoștințelor și prelungirea duratei vieții ne arată în mod clar că tehnicile învățate în tinerețe pot deveni complet depășite pe măsură ce înaintăm în vârstă, iar societatea așteaptă de la educație un răspuns la această problemă. “Educația trebuie să fie anticipativă și prospectivă” (Cucoș, 2006, p.160). Școala, prin toate pârghiile pe care le deține, trebuie să formeze adulți capabili să se adapteze noilor realități, adulți care vor trebui să-și managerieze foarte bine timpul pentru a face față provocărilor. Dar cum e foarte greu de imaginat viitorul, atunci singura anticipare pertinentă este că viitorul înseamnă schimbare, deci educația trebuie să devină o educație pentru schimbare, care să urmărească formarea unei personalități autonome și creative, pregătind individul pentru evoluția rapidă a societății prin dezvoltarea unor aptitudini și abilități esențiale: abilități de comunicare, abilități de organizare a timpului, planificarea, educabilitatea și adaptabilitatea. Acest scop va fi considerat atins când omul va ajunge la conștiința necesară pentru a controla schimbarea, pentru a-și îndruma propria sa evoluție. Căci, folosind în mod imaginativ schimbarea, putem nu numai să ne scutim pe noi înșine de traumatismele alienării, dar putem chiar încerca să umanizăm un viitor îndepărtat.

Lucrarea *Complementaritatea școală-părinți pentru educarea elevilor pentru timpul liber* își propune să exemplifice prin activități de învățare formală și non-formală importanța acestora în educarea elevilor pentru petrecerea unui timp liber valoros. Timpul liber vine în completarea activităților formale și este caracterizat ca fiind timp care generează satisfacții. De asemenea, timpul liber este caracterizat de alegerea liberă de care dispune copilul, eliberat de obligații instituționale, dar având „*libertate sub control instituțional*”.

Educația este cea mai grea problemă dată omului spre rezolvare.

Immanuel Kant

Prof. MALE Maria-Georgeta

SĂ IUBIM NATURA!

Educația ecologică este una din „noile educații” ce continuă să câștige însemnătate în cadrul dimensiunilor educației, omul conștientizând relația de interdependență și reciprocitate ce există între el și mediul ce-l înconjoară. Școala, familia, societatea în ansamblul ei, cu toții trebuie să conlucreze la dezvoltarea cunoștințelor, competențelor și deprinderilor de cercetare a mediului.

Intr-o lume caracterizată de ritmuri accelerate ale schimbării contemporane, cu realități ce denotă evoluție rapidă și imprevizibilă a științei și tehnicii, individul trebuie să facă față tranziției (devenire continuă a realității ce impune o permanentă adaptare a omului la mutațiile intervenite).

Pentru nivelul primar, al școlarității mici, am gândit această dimensiune a educației, complementar celor 2 ore de la cunoașterea mediului alocate acestei problematice, ca făcând parte dintr-un proiect amplu de dezvoltare personală, intitulat „Hrană pentru minte, trup, suflet”, în care educația ecologică și-a câștigat locul.

Proiectul își propune înzestrarea și acomodarea școlărilor mici cu acele cunoștințe, capacități, atitudini și comportamente care să permită o raportare cât mai bună, chiar creativă, la mediul social și mediul natural care să-i stimuleze în dezvoltarea personală. Pentru aceasta au fost stabilite diverse activități corespunzătoare vârstei lor, atât în cadrul unor activități extrașcolare, precum și în cadrul săptămânii „Școala altfel”.

NATURA NE IUBEȘTE! NOI O IUBIM? – afiș/poster de promovare a unei atitudini, a unui comportament apropiat față de natură. Oamenii, plantele, animalele au nevoie de aer curat, apă curată și

pământ curat. Află ce se întâmplă cu o ființă vie atunci când mediul este poluat sau schimbat într-unul vătămător.

CE SUNT DEȘEURILE? – joc educativ

Clasificarea deșeurilor în funcție de natura și locul în care se produc: deșeuri menajere, deșeuri stradale, deșeuri spitaliere, deșeuri industriale, deșeuri periculoase, deșeuri voluminoase.

Cum putem noi proteja mediul? – O metodă este prevenirea producerii de deșeuri menajere, prin cunoașterea componentei acestora: deșeuri vegetale, hârtie/carton, sticlă, plastic, metal, resturi alimentare, textile.

TRASEUL DEȘEURILOR PRODUSE – desenarea hărții

Precolectarea în casa fiecăruia dintre noi – Colectarea în pubele, containere mai mici și mai mari – Transportul cu ajutorul unor mașini speciale – Depozitarea la depozitul de deșeuri, care este o sursă permanentă de poluare

Reducerea producerii deșeurilor trebuie să fie o răspundere generală pentru toți cetățenii!

STOP PRODUCERII GUNOIULUI! - problemă

În România, se aruncă aproximativ un kilogram de gunoi menajer de persoană în fiecare zi și se constată că în fiecare an, din ce în ce mai mulți oameni aruncă din ce în ce mai multe lucruri.

Problemă: Află câți oameni trăiesc în orașul tău. Dacă fiecare persoană aruncă un kilogram de deșeuri pe zi, care este cantitatea totală de deșeuri aruncată într-o singură zi în orașul Brașov?

DRUMUL CĂRȚII – povestire desenată

Pământul suferă din cauza tăierii fără responsabilitate a pădurilor. Oamenii contribuie zi de zi la poluarea mediului înconjurător și nu înțeleg că își fac rău singuri! Trebuie să păstrăm planeta verde! Toate lucrurile care ne înconjoară formează mediul. Descoperă acele lucruri care pot răni mediul.....Descoperă....reciclarea!!!

BIBLIOGRAFIE:

- CERGHIT, Ioan (2006) – *Metode de învățământ*, Ed. a IV-a, rev., Iași, Editura Polirom;
- CUCOȘ, Constantin (2006) – *Pedagogie*, Ed. a II-a, rev. și adăug., Iași, Editura Polirom;
- *Manual de educație ecologică*(2001), Editura Agerpress Typo
- STOICA-CONSTANTIN, Ana (2004) – *Creativitatea pentru studenți și profesori*, Iași, Institutul European.

Prof. MALE Maria-Georgeta

"SALVAȚI VULCANII NOROIOȘI DE LA HOMOROD (BRAȘOV)

MOTTO: " *Fiecare copil pe care-l instruim este un om pe care-l câștigăm* "

(Victor Hugo)

Introducere

Metodele și strategiile de evaluare tradiționale, trebuie să fie completate cu metode noi, moderne, prin intermediul cărora se dezvoltă capacități cognitive, creative, deprinderi și abilități practice, iar măsurarea rezultatelor obținute de elevi, ar putea fi mult mai riguroasă.

Una dintre metodele agreate de noi este proiectul de mediu, întrucât implică atât profesorul, cât și elevii în procesul instructiv-educativ, iar pe de altă parte, este mai atractiv și interesant pentru elevi, rezultatele finale fiind mult mai aproape de nivelul real al cunoștințelor lor. De asemenea, această metodă poate fi privită interdisciplinar, deoarece se folosesc noțiuni, concepte, teorii specifice mai multor discipline școlare, cum ar fi: geografia, biologia, fizica sau chimia, oferindu-le elevilor, posibilitatea de a demonstra *ce știu*, dar mai ales, *ce știu să facă* cu noțiunile dobândite la clasă. Astfel, prin realizarea proiectului, "*Salvați vulcanii noroioși de la Homorod (Brașov)*", am ales să aprofundăm rezervația geologică "*unicat*", din județul Brașov, despre care elevii din clasele a V-a au aflat în cadrul studiului disciplinei opționale, "*Județul Brașov - repere fizice și culturale*".

Scopul proiectului - s-au avut în vedere două aspecte: 1. cunoașterea și prezentarea caracteristicilor rezervației și mediatizarea ei; 2. propuneri de conservare/protejare și de introducere în circuitul turistic.

Obiectivele urmărite - realizarea și aplicarea unui chestionar cu privire la cunoașterea rezervației; prezentarea proiectului în școlile care au aplicat chestionarul; realizarea unui CD informativ despre rezervație; realizarea unei machete care să cuprindă propunerile noastre de amenajare; amplasarea a două panouri informative la Homorod; realizarea unei acțiuni de igienizare a zonei; formarea unui comportament eco-civic față de natură.

Metode și materiale utilizate

Metodele folosite au fost adaptate la particularitățile de vârstă ale elevilor, dar au vizat și implicarea părinților în realizarea unor materiale didactice. Prin urmare, cele mai importante metode au fost: documentarea, observația, descrierea, analiza, metode cartografice, fotografice și experimentul.

Materialele utilizate au fost următoarele: harta topografică a județului Brașov (1: 25.000), harta geologică a României (1: 200.000), aparat Nikon 3100, Tel. Allview V1 Viper S, materiale reciclabile (hârtie, lemn, plastic), lipici, acuarele etc.

Etapele realizării proiectului

1. Etapa inițială - în care s-au stabilit următoarele: titlul proiectului, datele/informațiile generale necesare realizării proiectului, activitățile ce urmau a fi derulate, timpul de lucru avut la dispoziție, rolul/sarcinile elevului, rolul/sarcinile profesorului.

Argumentul de la care s-a plecat, în realizarea proiectului, a fost următorul: "*Pentru a proteja natura trebuie să o cunoști, să înțelegi fenomenele geografice și relațiile dintre ele*".

2. Etapa de culegere a datelor (etapa de documentare)

Studiindu-se bibliografia existentă și deplasându-ne în teren, am cules informațiile necesare pentru tema luată în studiu. După obținerea unor importante date, s-a realizat un chestionar la care au răspuns elevi din școala noastră, dar și din alte școli din oraș și, nu în ultimul rând, elevi de la Școala Gimnazială din Homorod.

Fig. 1. (a, b) - Culegerea datelor din teren - aprilie, 2015 (Sursa: Simion Mădălina)

3. Etapa de redactare a proiectului a presupus parcurgerea planului, stabilit inițial, utilizându-se datele obținute din documentare și din aplicarea chestionarului, date ce au fost analizate, comparate și care au dus la desprinderea unor concluzii importante. Aspectele urmărite au fost următoarele: 1. prezentarea pe scurt a caracteristicilor fizico-geografice ale rezervației (așezarea geografică, particularități ale reliefului etc); 2. analiza chestionarului aplicat și interpretarea răspunsurilor; 3. propuneri de conservare/amenajare și propuneri de introducere a rezervației în circuitul turistic, propuneri ce pot determina creșterea nivelului de dezvoltare economică a localității și creșterea nivelului de trai al localnicilor.

a. Așezarea geografică a Rezervației "Vulcanii noroiși"

Rezervația "Vulcanii noroioși" de la Homorod, declarată *monument al naturii*, alcătuiește o arie protejată de interes național, ce corespunde categoriei a III-a IUCN (rezervație naturală de tip geologic), situată în județul Brașov.

Administrativ, este situată la cca. 1,5 km de centrul comunei Homorod, în arealul fostelor *Băi Homorod*. Față de orașul Brașov este situată la 63 km, iar față de orașul Rupea la 6 km. De la Brașov, se ajunge la Homorod, mergând pe drumul european, E 60 până la Gara - Rupea. De aici, se intra pe drumul județean, DJ 131A, până în localitatea Homorod. Deplasarea va continua pe drumul județean DJ 132, spre Mercheașa, până la ieșirea din localitatea Homorod și mai departe, încadrându-ne pe drumul comunal DC 30, vom ajunge la rezervația "Vulcanii noroioși" (Fig. 1. a). Geografic, rezervația este situată la contactul Subcarpaților Homoroadelor (Subcarpații Transilvaniei), cu prelungirile vestice ale Munților Perșani și în lunca văii Zeifăn/Slatina, afluent al râului Homorod (pe partea stângă).

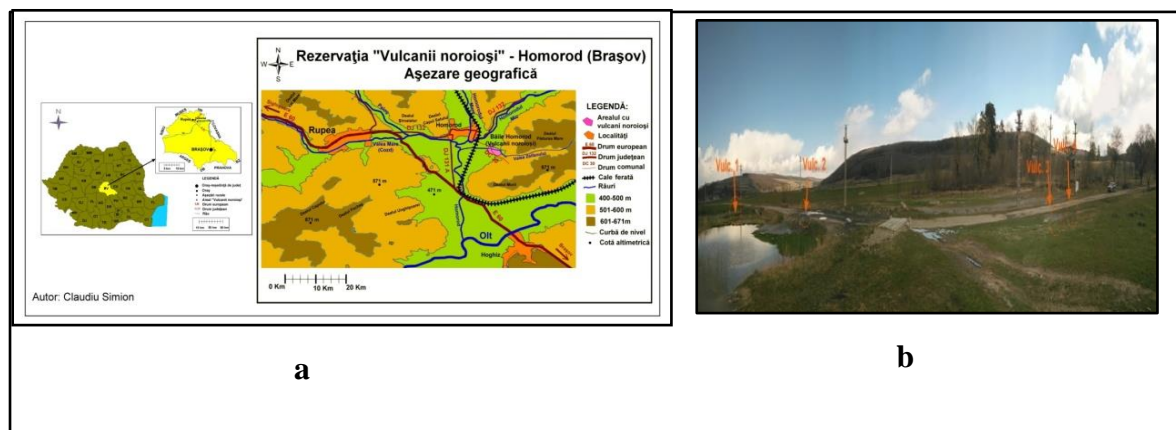

Fig. 2 Așezarea geografică a rezervației (a) și arealele cu "mini-vulcani"(b)

(Sursa: Simion C.)

b. Interpretarea chestionarului aplicat

În urma centralizării răspunsurilor date la chestionarul elaborat de noi, centralizare realizată de eleva Simion Mădălina, au rezultat următoarele aspecte: peste 60 %, dintre cei chestionați, nu au știut să explice fenomenul de "vulcani noroioși"; 85% nu au auzit de existența unor "vulcani noroioși" pe teritoriul județului Brașov; doar 5 elevi de la Școala Gimnazială Homorod au știut că, în apropierea localității lor, există o asemenea rezervație. Neimplicarea autorităților locale în protecția unor areale devenite, prin lege, rezervații naturale, este răspunsul a peste 50% dintre cei chestionați. Deși, a fost declarată rezervație naturală (martie, 2000), nu s-a întreprins nimic pentru conservarea/protejarea ei și, cel mai grav aspect este faptul că, în zonă, s-au aruncat tot felul de deșeuri, animale moarte etc, zona riscând să devină un focar de infecție pentru locuitorii din Homorod.

c. Propuneri de protejare/amenajare și de introducere în circuitul turistic

Propunerile noastre au avut ca punct de plecare rezultatele obținute în urma centralizării răspunsurilor celor chestionați (de vârste, profesii diferite). Astfel, cea mai importantă propunere face referire la necesitatea îngrădirii rezervației și delimitarea unor areale de strictă și de protecție medie (cu acordul proprietarului). Amplasarea unor panouri informative (la școală, intrare în comună) și realizarea unui punct de informare, despre acest areal, în cadrul Primăriei Homorod, reprezintă alte propuneri, toate fiind în concordanță cu respectarea legilor privind protecția rezervațiilor naturale.

4. Etapa finală

În etapa finală, au fost definitivate elementele de detaliu (încadrarea în pagină, numerotarea paginilor, bibliografia, anexele) și, de asemenea, a fost realizată macheta pe care au fost reprezentate propunerile noastre de amenajare. Prin utilizarea unei metode tehnice specifice, s-a realizat simularea formării fenomenului de "vulcani noroioși".

Proiectul a fost prezentat la clasele/școlile unde s-a aplicat chestionarul.

Evaluarea s-a realizat în cadrul *Sesiunii de comunicări și referate ale elevilor* (mai, 2015), proiectul obținând *Premiul I* și la Concursul - Simpozion Internațional "*Copii, salvați Planeta Albastră*" (iulie, 2015), unde a primit *Marele Premiu*. La proba practică susținută în cadrul aceluiași concurs, eleva Simion Maria Mădălina a obținut *Premiul I* (Fig.3. a, b).

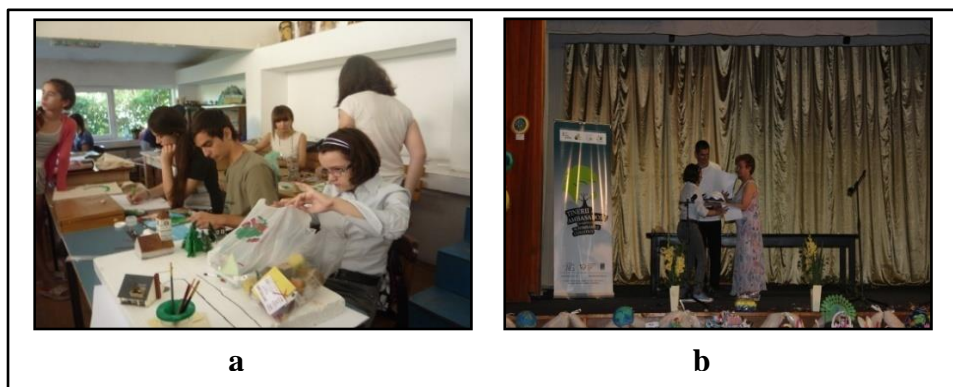

Fig. 3. Concurs - Proba practică (a); Premiarea (b) - (Sursa: Mereț Rodica)

Concluzii

Utilizarea proiectelor de mediu, ca metodă de evaluare a cunoștințelor acumulate de elevi, corespunde cerințelor învățământului modern, contribuind la dezvoltarea gândirii critice a elevilor, dezvoltând deprinderi și abilități practice, spiritul de colaborare, dar și de competiție/întrecere între elevi. Ca urmare, metodele alternative de evaluare a elevilor, formează personalități complete și complexe, generația de mâine având ca sarcină esențială, protejarea și dezvoltarea durabilă a mediului.

Trebuie să înțelegem că NU avem decât două alternative: fie rămânem indiferenți, varianta cea mai ușoară, dar și cea mai "păguboasă" pentru toată lumea, fie alegem să ne implicăm, făcând astfel diferența, varianta câștigătoare pentru noi toți.

Pentru realizarea proiectului, s-au folosit informații de la Agenția de Protecție a Mediului - Brașov, Asociația "Carpaterra" - Brașov (custodele rezervației), Primăria Homorod. Chestionarul a fost aplicat la următoarele școli gimnaziale: 19, 13, 30 (Brașov) și Școala Gimnazială - Homorod.

BIBLIOGRAFIE

- Dulamă, Maria Eliza, (2006), *Strategii didactice*, Editura Clusium, Cluj-Napoca.
Ilinca, N., Mândruț, O., (2003), *Elemente de didactică aplicată a geografiei*, Editura C. D. Press, București.
Roșu, Elisaveta (2008), *Educația ecologică și de protecția mediului*, Editura Brevis, Oradea.
Pintilie, Mariana, (2003), *Metode moderne de învățare-evaluare*, Editura Eurodidact, Cluj-Napoca.

Ormenișan Raisa Ioana, Simion Maria Mădălina Clasa a VI-a A

Profesor coordonator: Mereț Rodica

DE-A ARHITECTURA ÎN ORAȘUL MEU – POVESTEA ORAȘULUI SOLARIS

Elevii clasei a IV-a A, coordonați de învățătoarea lor, Dana Fazakas, au participat la Programul Educațional " De-a Arhitectura în orașul meu", în cadrul orelor de opțional. În paralel cu orele de teorie, au fost în trei expediții în orașul Brașov, unde, pe lângă mediul construit, au observat elementele din natura înconjurătoare și au constatat că sunt într-o simbioză perfectă.

Toate acestea au culminat cu realizarea machetei orașului imaginar, din materiale reciclabile, pe care l-au numit "Solaris". Au prezentat-o în foaierea Primăriei Brașov, au primit diplome, au fost aplaudați de părinți, de arhitecții colaboratori și de cadrele didactice.

împreună cu cei 10 colegi din echipă, ne-am gândit cum să amplasăm funcțiunile și utilitățile cât mai convenabil.”

Felicitări, copii! Ați reușit să realizați o machetă spectaculoasă!

Ce spun copiii despre Solaris?

- Teo Bucșa: “Orașul nostru se numește “Solaris” și l-am conceput astfel încât să fie atractiv și multifuncțional. Este împărțit în 3 zone mari. Eu,

- Sergiu Cărpinișan: “Având deschidere la mare, i-am creat spre litoral o zonă industrială, destinată producției și comerțului, în care am amplasat și o fabrică de jucării din lemn. În apropiere am poziționat gara, între zona industrială și cea rezidențială, unde se găsește și școala, între casele de locuit. Lângă școală am poziționat biblioteca orașului.”

- David Caval: “Am modificat câteva dintre casele realizate de colegii mei și le-am transformat în clădiri utilitare: magazine, farmacii, săli de sport. O zonă a litoralului este ocupată de un port comercial și turistic. În piața centrală a orașului avem și un turn cu ceas. Pe străzi există mobilier urban și indicatoare rutiere.”

- Irina Damian: “Pentru aer curat și proaspăt, am lăsat câteva zone neconstruite, destinate spațiilor verzi.”

- Alanna Cismaș: “Cartierele sunt proiectate în așa fel încât să încurajeze transportul alternativ, preferat de cetățeni, ca fiind nepoluant. Efectele mersului cu bicicleta vor fi de natură economică (pentru cetățeni), de reducere a noxelor dar, și de creșterea coeficientului de sănătate...”

- Irina Damian: “Orașul nostru folosește într-o măsură semnificativă surse de energie nepoluantă, regenerabilă: turbine eoliene și panouri solare, utilizate atât pentru producția de energie cât și de apă caldă”.

- Alanna Cismaș: “Respectul pentru natură este respectul pentru viitorul nostru!”

- Robert Gaspar: “În a doua zonă, am amplasat instituțiile și utilitățile publice: Spitalul, Primăria, Poliția, Poșta și mai multe spații comerciale: librărie, florărie, restaurante. În portul turistic există și un magazin de suveniruri. O atracție deosebită o reprezintă telegondola, care oferă turiștilor o perspectivă deosebită asupra orașului și împrejurimilor”.

- Iulia Mitișor: “Pentru sustenabilitate dar și din spirit ecologic și respect pentru natură, “solarienii” reciclează într-o măsură foarte mare deșeurile, atât cele industriale cât și cele domestice, menajere...”

- Alisa Pop: “Partea a III-a a orașului, este situată între litoral și zona rezidențială. Aici avem o biserică și o casă parohială. Parcul se află la jumătatea distanței dintre cele 2 zone. Grădinița este situată în imediata vecinătate a parcului, iar în parc se află alei, bănci, leagăne, tobogane, balansoare. Spre litoral găsim și hotelul “Steluța de mare”

- Bogdan Roșu: "Pe faleză sunt și palmieri, terase, restaurante"
- Călin Rusu: "Un proverb african spune așa: "Dacă vrei să plantezi un copac, momentul favorabil era acum 20 de ani... iar al doilea moment propice este astăzi. De umbra copacului te vei bucura peste 15 ani, împreună cu copiii și peste 50 de ani, împreună cu nepoții!"
- Alexandra Petruș: "Un coleg arhitect peisagist s-a ocupat de proiectarea spațiilor verzi, iar 2 colegi arhitecți urbaniști s-au ocupat de crearea și organizarea cadrului vieții urbane. Solarienii, sunt acum oameni fericiți, sănătoși, relaxați și ospitalieri...."

Profesor Dana Fazakas

HALLOWEEN 2015

LA ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 19

În luna octombrie 2015, în cadrul orelor de Limba engleză-opțional, elevii au realizat proiecte de Halloween, căutând, selectând și prezentând informații organizate în patru paragrafe, după planul dat:

- I. History of the celebration (Istoricul sărbătorii)
- II. Jack-o-lantern legend (Legenda lui Jack)
- III. Customs and traditions (Obiceiuri și tradiții)
- IV. Personal experience (Experiența personală)

Copiii au fost real preocupați atât de conținut, cât și de forma de prezentare, realizând lucrări pline de culoare, originalitate și creativitate. Toate proiectele realizate au fost evaluate, notate, iar cele mai bune au decorat locația de desfășurare a "Balului Bostanului", ocazie cu care juriul a hotărât decernarea următoarelor premii cu diplome:

♥ **PROIECTE DE HALLOWEEN:**

Team work:

❖ Premiul "The Most informative Halloween Project (story included) 2015"- CIOLAN TUDOR, NICOLAU MARA, clasa a VI-a A

❖ Premiul "The Most Appealing Halloween Project 2015"- BULARCA BEATRICE, VLĂDĂU MARA, clasa a VI-a A

Individual- Cel mai bun proiect din clasă

❖ Premiul "Halloween 2015": Clasa a V-a C –ADAMACHE ALEXIA

Clasa a VI-a B – CÂRJAN RUXANDRA

Clasa a VII-a B – SURDU ANA MARIA

Elevii clasei a VI-a A au redactat, adițional proiectului, povestioare originale în limba engleză. Rezultatele muncii lor au fost remarcabile. Au fost selectate cele mai reușite, iar vrednicii, talentații autori au fost premiați. Iată-i:

♥ **POVEȘTI DE HALLOWEEN (HALLOWEEN STORIES)- ÎN LIMBA ENGLEZĂ**

❖ Premiul „Little English Author – Halloween 2015” – ORMENIȘAN RAISA, clasa a VI-a A

❖ Premiul „Little English Author – Halloween 2015” – MUNCEANU ALEX, clasa a VI-a A

❖ Premiul „Little English Author – Halloween 2015” – WOLFF MARIA, clasa a VI-a A

Dar, adevărata recompensă se materializează abia acum, prin publicarea povestioarelor lor în revista școlii noastre, în paginile ce urmează.

FELICITARI, dragi elevi !

Îndrumător, profesor de limba engleză : Timariu Anca

CREAȚIILE ELEVILOR NOȘTRI

MY LAST HALLOWEEN

My last Halloween celebration was two years ago.

I went trick-or-treating with my friends Paul and Josh, until the eye saw nothing ahead.

It was fun, until we realised that it was night. Josh had his handy flashlight, which was super useful, but after five minutes it ran out of battery. We wanted to go home. We got lost in the process, but we found a house, a haunted one. The bricks were cracked, the door was broken, everything was destroyed. I think I saw a graveyard, too! a creepy one.

We decided to go in for the night to sleep, or so we thought. The door shut itself as we entered, windows closed and a piano started playing. Skeletons were dancing and humming:

"Spooky, scary skeletons,
And shivers down your spine!"

The jukebox started playing. We were scared and crept out. I remembered that I had my phone on me, but I couldn't call anybody, due to missing signal.

We slept there, or at least we tried. When we woke up, we rushed out and ran off. Lucky for us, a lumberjack passed by and took us home.

We haven't gone trick-or-treating ever since.

ULTIMUL MEU HALLOWEEN

Ultima oară când am sărbătorit Halloween-ul a fost acum doi ani.

Am fost la colindat până când ochiul nu mai putea vedea înainte, cu prietenii mei Paul și Josh. A fost distractiv, până când ne-am dat seama că s-a făcut noapte. Josh a avut o lanternă foarte folositoare, însă aceasta a rămas fără baterii în cinci minute. Noi doream să mergem acasă. Ne-am pierdut între timp, însă am găsit o casă, una bântuită. Cărămizile erau crăpate, ușa era spartă, totul era distrus. Cred că am văzut și un cimitir! Unul înfiorător.

Noi am decis să mergem înăuntru pentru a dormi, sau cel puțin am încercat. Ușa se închise când am intrat, geamurile se închiseră și un pian a început să cânte. Niște scheleți dansau și fredonau:

"Fantomatici, înspăimântători scheleți
Și flori pe șira spinării!"

Cutia muzicală începe să cânte. Noi eram speriați și înspăimântați. Eu îmi adusesem aminte că aveam telefonul la mine, însă nu puteam suna pe nimeni, din cauza lipsei de semnal.

Am dormit acolo, sau cel puțin am încercat. Când ne-am trezit, ne-am grăbit să ieșim afară și căutat un drum către case. Din fericire, un tăietor de lemne era prin zonă și ne-a adus acasă.

Nu am mai colindat de Halloween de atunci.

*Alex Munceanu
Clasa a VI-a A*

PUMPKIN'S BIRTHDAY

Today is Pumpkin Son birthday. He is 45 days old. His parents, Miss and Mr. Pumpkin, big rulers of the Vegetable Garden Land, want to make a party where their son chooses a wife. The preparation for the Great Ball started two days ago. Nimble Swallows sent invitations for other Gardens, Spiders make table cloths. In the Ball day, early in the morning, ants carry special food and firefly taste the guests drinks. Miss Autumn and Mr. Oak are the party designers. Miss Autumn has ripe fruits as decoration and Mr. Oak make a colored carpet: yellow, orange and red.

In the evening, the quests arrive. The first quests were Mr. Leak with his wife Mrs. Onion and their daughter Miss Chive. The Pumpkin Family and they were friends for a long time. Chive and Pumpkin Son, refuse to greet because he thinks: "the Chive isn't nice and she is very small for me – she is only ten days". The second quests were Cabbage family. Pumpkin Son doesn't like Cabbage, because she wears a lot of clothes. After they, arrive Mr. Pepper with his daughter Miss Paprika. Pumpkin Son doesn't like her because she's too green, too young. The next quests were Tomato Family with their daughter Cherry and the grand-daughter Aubergine. They were giggling all the time and Pumpkin Son ignores them.

Pumpkin Son doesn't like the quest girls and Mr. Pumpkin is very upset because he paid a lot for this party and his son can't find a wife.

Pumpkin Son looks to the Garden. Suddenly, he sees a slim and beautiful girl, with free vines and fresh green leaves on her shoulders. She talks with Miss Radish, Mrs. Carrot and Mrs. Avocado.

Pumpkin Son ignores the rules, gets up from his throne and goes to the girl. There he invites her to dance and finds out her name is Zucchini. She's the grand-daughter for Lily King's of Flower Garden. Pumpkin Son introduces Zucchini to his parents as his future wife. The party continues into the morning.

It was the best party in to the Vegetable Garden Land.

ANIVERSAREA BOSTANULUI

Astăzi este ziua de naștere a lui Bostănel. A împlinit 45 de zile. Părinții lui, Domnul și Doamna Bostan, mari dregători în Regatul Legumelor de Grădină vor să dea o petrecere pentru ca fiul lor să-și aleagă o soție. Pregătirile pentru Marele Bal au început cu două zile înainte. Rândunele sprintene trimit invitații către alte Grădini, păianjenii țes fețe de masă. În ziua Balului, dimineața devreme furnicile cără bucatele alese iar licuricii gustă din băuturile destinate invitaților. Domnișoara Toamnă și Domnul Greblă sunt designerii petrecerii. Doamnișoara Toamnă aduce ca decor fructe coapte și Domnul Greblă face un covor colorat: galben, portocaliu și roșu.

Seara sosesc invitații. Primii oaspeți au fost Domnul Usturoi împreună cu soția sa Doamna Ceapă și fiica lor Domnișoara Arpagica. Aceștia erau prieteni de mult timp cu Familia Bostan. Arpagica și Bostănel refuză să se salute, pentru că el gândește: „Arpagica nu este drăguță și este și foarte tânără pentru mine – are doar 10 zile”. Următorii invitați au fost Familia Varză. Bostănel nu o place pe Verzișoara, deoarece poartă o mulțime de haine pe ea. După ei a sosit Domnul Ardei cu fiica lui Domnișoara Paprika. Bostănel nu o place pe aceasta, deoarece este prea tânără, prea verde. Următorii invitați au fost Familia Roșie împreună cu fiica lor Roșița și nepoata Vinețica. Ele chicoteau întruna, așa că Bostănel le-a ignorat.

Bostănel nu a plăcut pe nici una dintre fetele invitaților, iar Domnul Bostan este foarte supărat deoarece el a plătit foarte mult pentru această petrecere, iar fiul său nu și-a putut găsi o soție.

Bostănel se uită prin Grădină. Deodată el vede o fată subțirică și frumoasă, cu cărceii în vânt și frunze verzi pe umeri. Ea vorbește cu Domnișoara Ridiche, Domnul Morcov și Domnul Avocado. Bostănel nu mai ține seama de reguli, se ridică de pe tronul său și merge spre fată. O invită la dans și află că numele ei este Dovlecica. Ea este nepoata Împăratului Crin din Regatul Florilor de Grădină. Bostănel o prezintă pe Dovlecica părinților săi ca fiind viitoarea lui soție. Petrecerea a continuat până dimineața.

A fost cea mai reușită petrecere din Regatul Legumelor de Grădină.

Maria Wolff
Clasa a VI-a A

EXCURSIA PE PLUTO

Clasa mea a câștigat un concurs de matematica. Premiul era o excursie pe Pluto.

Am pornit, iar în 32 de ore am ieșit din stratosfera. După alte 32 de ore am ajuns pe Pluto.

- Uite! Striga Paula.
- Ce? Unde? Intrebă prietena ei Rebeca.
- Extratereștrii, sunt urâți! Strigaserăm noi în cor.
- Majoritatea au fost capturați. Am rămas: eu, Răzvan, David și Liviu. Ne-am înarmat cu armele extratereștrilor.

“IHMM....ne trebuie o strategie”. Am doborât paznicii și am luat cheia de la închisoare și harta palatului.

I-am eliberat pe ceilalți, ne-am întors la școala și am sărbătorit victoria.

Andrei Chiciudean
Clasa a III-a B

POVESTE DE CRĂCIUN

E seara de ajun. Stăm lângă brad și cântăm colinde. Îl așteptăm pe Moș Crăciun. Se aude soneria.

- E moșul! Spuse fratele meu. Fugim cu toții la ușă. Erau colindători.

- Nu e moșul! Spun eu dezamăgită.

Colindătorii încep să cânte un colind despre nașterea lui Iisus. Aflăm că Iisus s-a născut într-un staul de oi și a primit ca daruri mir și tămâie.

- Ce colind frumos! Chiar dacă nu vine moșul, suntem fericiți. Noi avem o casă.

Soneria sună iar. Alergăm la ușă.

- E Moș Crăciun! Are un sac plin!

Ilinca Barbu
Clasa a III-a B

PRIMĂVARA

Toți nămeții s-au topit,
Soarele a răsărit.
Peste câmpuri și livezi
Primăvara...o s-o vezi!

Pe pământul înșorit,
Ghiociei au sosit
Să vestească lumii-ntregi

Anotimpul din povești.

Cu brândușe, clopoței,
Rândunele, mielușei,
Fetițe și băieței,
Veselie-i câtă vrei!

Tomii Andrei
Clasa a III-a B

RENAȘTERE

După iarna cea geroasă, mii de păsări zboară în stoluri spre răsăritul înșorit.
Ghiociei înfloresc puri ca niște adevărați mesageri și cu mare bucurie mugurii încolțesc.
Natura revine la viață, rândunelele și puii lor cântă împreună cu suratele lor slăvind reînvierea:
- Cip-cirip și cip cip cip!

Animalele caută hrană; ursul prinde păstrăvi, iar vulturul șoricei.

Dintr-un capăt al pădurii ciocănitorea întrebă de sănătate copacii. Cocorii aterizează și ei pe un câmp ce începe să semene cu smaraldul. Păsările își fac culcușul sau cele mai harnice își hrănesc puii cu râme. Șerpii au năpârlit, iar cerbilor le-au căzut coarnele mari și frumoase. Nu își fac griji pentru podoaba lor. Le va crește una mai mare și mai frumoasă. Lupii aleargă și ei flămânzi pentru a găsi hrană în pădurea darnică. Bufnița și liliecii dorm în liniște așteptând sosirea nopții pentru a-și relua și ei activitatea.

Pădurarii au început lucrările de îngrijire a pădurilor. Li s-au alăturat copii care au aflat ce înseamnă bogăția. O pădure frumoasă trebuie îngrijită.

Doamne cât de frumos este acest anotimp numit Zâna Primăvara!

Sturz Andreas
Clasa a III-a B

BABA IARNA INTRĂ-N SAT

Fulgii zaharișiți plutesc ca niște balerine grațioase. Râul de cristal sclipește în lumina soarelui palid. Poteca e îmbrăcată în polei. Zăpada este ca un lan de boboci.

Odăile miroseau a brad și vanilie. Bradul gema de mere aurite și argintate. Desigur, bradul era îmbrăcat în bomboane poleite și dulciuri îmbietoare.

Sutele de lumânărele licăreau ca niște steluțe. Moșul venea încărcat cu jucării.

- Ho, ho, ho ! Crăciun fericit!

Elfii intrau prin hornurile fumurii și împărțeau cadouri. Luna își picura argintul în această noapte magică. În dimineața următoare toți copiii au găsit cadourile dorite.

Compunere realizată în echipă: *Mosneag Radu, Carpinisan Irene, Ciubotariu Sabina, Albu Camelia*
Clasa a IV-a B

URSULEȚUL MARTINEL

El e ursul Martinel,
Mai leneș, așa de fel.
Toată ziua papa miere,
Și oftează de plăcere.

De când vulpea cea șireata
L-a lăsat cu coada-n baltă,
Ursul nostru Martinel
S-a făcut mai cumișel.

MOȘ CRĂCIUN

Cine este Moș Crăciun ?
Un bătrân cu suflet bun.
El v-aduce jucării,
Sau orice vă veți dori.

Moș Crăciun și ai săi reni
De departe vin și ei,
Lumea-ntreagă să o vadă
Fericită înc-o dată.

*Poșincu Paula
clasa a II-a C*

PREGĂTIREA CRĂCIUNULUI

Cozonaci, checuri, de toate
Pe masă așezate
De mama lucrate
Cu iubire preparate.

Bradul împodobit
Cu bomboane poleite,
Și cu nuci zaharisite,
Și cu globuri strălucite.

Copiii repetă colindele
Să înveselească casele
Să bucure sufletele
Și să-și umple buzunarele.

Și așa se pregătește
Un Crăciun ca în poveste,
Cu mii de bucurii,
Pentru cei ce sunt copii.

*Stoia Teodora
Clasa a IV-a B*

SCRISOARE CĂTRE MOȘ CRĂCIUN

Era o zi mohorâtă, iar fetița s-a așezat în fața foii albe, cu gândul să scrie o scrisoare Moșului. Nu știe ce să-i ceară, ar putea să-i scrie să-i aducă o păpușă, dar are deja foarte multe. Poate o casa de păpuși... Nu, are deja una foarte mare. Gândul îi zboară la nenumăratele păpuși și jucării care nu au mai fost scoase din lada de jucării de foarte mult timp.

Deodată, un spiriduș apare pe biroul ei și îi face semne disperate. Fetița se freacă la ochi, nu-i vine să creadă. De unde a apărut ? Spiridușul îi întinde un bilețel. Fetița ia bilețelul și citește mirată: „Te rog, ajută-mă ! Am nevoie de ajutorul tău ! ”

Fetița urmează uimită spiridușul, care cu o mișcare bruscă pune praf de zbor, iar ea simte că plutește. Totul era incredibil, casele erau ca furnicile, iar stelele le luminau calea.

Au coborât lin, lângă o căsuță mică și roșie. A intrat sfioasă și a fost foarte uimită să vadă un bătrânel aplecat deasupra focului, încălzindu-și mâinile.

- Bună seara ! Mă scuzați, cred că m-am rătăcit.

- Bună seara ! Ce bine că ai venit ! Am mare nevoie de ajutorul tău ! Uite, spiridușii au plecat și au lăsat totul vraște. Fără ei nu pot termina jucăriile până la Crăciun.

Fetița, privi în jur și întra-adevăr era dezastru, totul era cu susul în jos și nimic nu era terminat.

- Vreau să te ajut, dar cum ?

Spiridușul cel mic îi întinde o punguță și îi face semn cu mâna să-l urmeze.

Au ajuns la caruselul din mijlocul oraşului, unde mulţimea de copii râdeau şi chiuiau, în jurul bradului.

Doi spiriduşi se învârtteau în carusel, veseli şi fericiţi. Un pic de praf magic şi cei doi spiriduşi au ajuns în sac, dar mai erau încă cinci de găsit.

În magazinul de dulciuri, doi spiriduşi mâncau fericiţi, turtă dulce. Un pic de praf şi gata, sunt în sac.

Pe pârte era mare zarvă. Mulţimea de copii coborau pe sănii, bucuoşi. Doi dintre spiriduşi stăteau cocoţaţi pe căciula unui copil, râzând fericiţi.

- I-am prins şi pe aceştia ! Mai avem unul şi am terminat.

Acesta din urmă era însă de negăsit. Au căutat şi au tot căutat prin tot oraşul. Dezamăgiţi, când se întorceau acasă, l-au văzut pe ultimul spiriduş urcat în bradul din fata casei, punând globuri aurii pe crengile încărcate de zăpadă.

Au intrat împreună în casă, unde Moşul îi aştepta cu o ciocolată caldă.

Fetiţa îi întrebă curioasă :

- De ce aţi fugit şi aţi lăsat totul vraiste?

- Noi muncim tot anul, iar de Crăciun, Moşul pleacă şi ne lasă singuri .

Vrem şi noi să ne bucurăm de Crăciun!

Moşul , cu obrajii rumeni , întinde fiecăruia cate o cană cu ciocolată caldă şi se aşază fericiţi în jurul focului .

Fetiţei i se face dor de casă. Acum ştie ce îşi doreşte de Crăciun . **FAMILIA EI**

Nedelcu Nicole
Clasa a IV-a B

IARNA

Iarna este cel mai frumos anotimp din an. Fulgii cad din cer ca nişte balerine dansatoare. Copacii sunt acoperiţi cu stratul uşor de nea pufoasă.

Adrian aşteaptă cu nerăbdare să vină Moş Crăciun şi să împodobească bradul. Mama il strigă:

- Adrian, vino să împodobim bradul de Crăciun!

- Bine,vin acum!

Acesta a pus împreună cu părinţii lui in brad:bomboane poleite,migdale zaharisite,globuri şi beteală.

Dimineaţa, Adrian a găsit sub bradul falnic multe dulciuri si jucării de care s-a bucurat foarte mult.

Asta înseamnă că Adrian a fost un copil cuminte şi ascultător.

Harconiţă Diana-Antonia
Clasa a IV-a B

CRĂCIUNUL IN FAMILIE

Astăzi vine Moş Crăciun,
Copiii sunt nerăbdători
Sa primească jucării
Aşteptând plini de fiori.

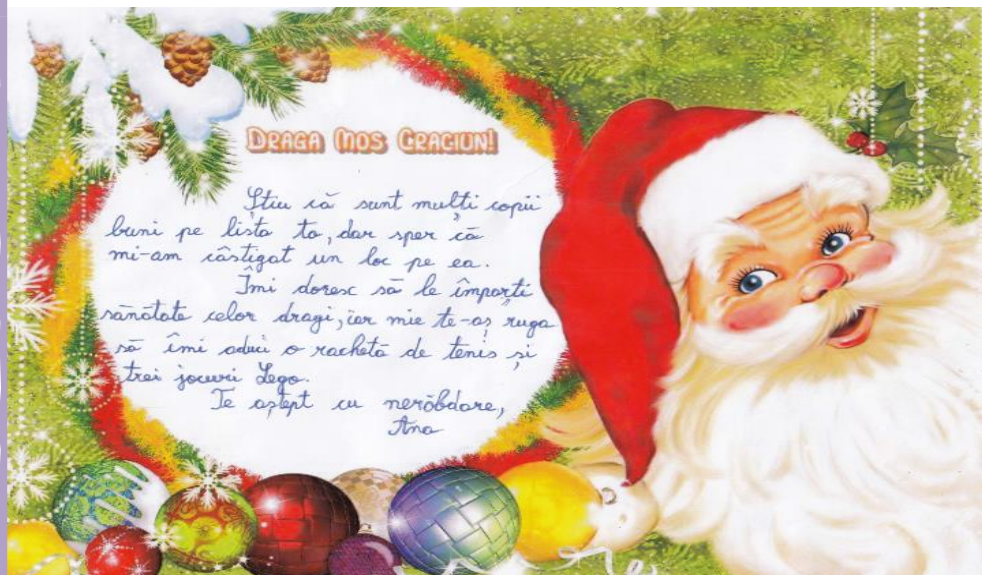
Si părinţilor le-aduce
O carte despre răbdare
Sa le facă viaţa dulce,
Sigur au nevoie mare.

Bunica nu vrea nimic.
Vrea doar bucurie si sănătate-un pic
Dar Bunicul isi doreşte ceva:
O excursie frumoasa si un pic de cafea.

Moş Crăciun va veni pe la voi
Cu daruri multe si colinde noi..

Tudor Bodea,
Clasa a IV-a B

DRAGĂ MOȘ CRĂCIUN,

Știu că sunt mulți copii buni pe lista ta, dar sper că mi-am câștigat un loc pe ea.

Îmi doresc să le împartă sănătate celor dragi, iar mie te-aș ruga să îmi aduci o racheta de tenis și trei jocuri Lego.

Te aștept cu nerăbdare,

Ana
Aleonte Mogoș
Anamaria
Clasa IV-a B

REÎNTÂLNIREA CU STILOUL

Încă aud freacă zăpezii și zăpezii fierbinți de vacanță. Doar glasul cristalin al clopoțelului îmi reamintește de colegi și de școală. Copiii veseli, cu ghiozdanele colorate și cu brațele pline de flori parfumate pășesc cu emoție în clase. Manualele interesante ne așteaptă cu nerăbdare pe bănci.

Doamna învățătoare, cu glasul blând ne încurajează pe toți și ne risipește emoțiile începutului de an.

Prima temă aduce reîntâlnirea cu un vechi prieten, stiloul.

- Mă bucur că ți-ai amintit de mine. Sunt nerăbdător să facem temele împreună! spune stiloul din sertar.

- Dragă stilou, bine că nu te-ai rătăcit în vacanță! Ce multă nevoie am de tine!

- De data asta să scrii mult mai frumos și mai corect!

- Promit să fiu mult mai atent, prietene!

Încep să mânuiesc cu încredere instrumentul de scris preferat și să scriu rânduri întregi fără greșeli. Tema care mă speria la început a fost atât de ușoară.

Cu bucurie în suflet și cu zâmbetul pe buze așez cu grijă stiloul în penar.

Pe mâine, prietene!

Darius Curcubău
Clasa a IV-a B

ALBATROȘII DIN OGLINDĂ

Mâna aspră a mamei îmi atinge fruntea și mă trezește brusc; cu o voce stridentă îmi spune să mă grăbesc, că altfel o să întârzii la cursul de drept penal. Deschid ochii brusc, dar o rază de soare rebelă mă face să lacrimiez. Mă ridic din pat buimăcită și mă îndrept spre baie, călcând cu tălpile goale pe podeaua veche. Pun mâna pe clanța defectă, iar ușa se deschide greu și cu un scârțâit puternic, iritant. Deschid tubul de pastă de dinți, îmi pun pe periuță și încep ritualul cu mișcări ritmice și absente. Într-un colț al minții îmi revin imaginii din seara trecută pe care am petrecut-o în compania lui Michael; fusese ziua mea, așa că am mers la film, apoi într-o cafenea cochetă. Abia aștept să mă întâlnesc cu Anna, prietena mea cea mai bună, și să-i povestesc despre marea întâlnire. Mă clătesc, mă spăl pe față, mă șterg, iar apoi mă uit în oglindă ca să îmi prind părul, însă, spre uimirea mea, nu reușesc să îmi găsec reflexia. Mă gândesc pe moment că este din

cauza aburului, așa că iau un prosop cu care fac un ochi chiar în mijloc, dar tot nu se vede nimic, așa că îl măresc până ce reușesc în final să șterg întreaga suprafață, dar degeaba. Pot să văd foarte clar dulăpiorul aflat pe peretele din spatele meu, dar nimic mai mult. Starea de somnolență îmi dispare brusc. Confuzie. Spaimă. Frustrare. Furie. Toate aceste stări mă invadează dintr-o dată. Inima începe să îmi bată cu putere. Apuc tubul cu fixativ și îl arunc în oglindă. Se spulberă instantaneu și zeci de cioburi cad în chiuvetă și pe gresie. Unul îmi străpunge talpa, iar o picătură de sânge pătează covorașul albastru. Încep să respir sacadat și simt cum îmi crește pulsul. Realizez că am un atac de panică. Înțepătura ciobului devine tot mai dureroasă. Nu reușesc să fac nicio mișcare. Lacrimile mă sufocă. Încep să plâng cu sughițuri până când nu mai rezist și mă prăbușesc pe podeaua rece. Mă lipesc cu fața de ea. Faptul că este rece nu mi se pare deranjant, dimpotrivă, mă liniștește. Încep să îmi revin încet. În jurul meu este o liniște asurzitoare. Cu câteva momente înainte auzisem ușa de la intrare trântindu-se și aceeași voce stridentă a mamei care îmi striga că se întoarce pe la șase și că ar fi bine să pregătesc cina. Nu am avut putere să îi răspund. Atenția îmi este atrasă de o voce caldă, necunoscută, puțin răgușită, însă totuși liniștitoare care îmi spunea că ar trebui să îmi pansez rana și să mă calmez. Nici nu știam de câtă vreme stăteam întinsă pe podeaua băii cu sângele picurându-mi din picior. Mi-am lipit și mai tare urechea de ea. Eram convinsă că am halucinații, dar vocea se auzea din ce în ce mai clar:

- Ridică-te acum, Klara!

Era imposibil ca o voce din podea să îmi dea sfaturi, însă la fel de imposibil era ca reflexia mea să mă lase singură și să plece. Eram doar eu, fără cea care, teoretic, nu te va părăsi niciodată. M-am supus vocii, am deschis dulăpiorul și am luat un plasture pe care l-am pus peste rană. Am simțit o amețelă ușoară. Am pus mâna pe clanță și, când să ies, am constatat că pe jos nu mai era niciun ciob. Oglinda era din nou pe perete, aproape întreagă. Lipsa doar ciobul care îmi intrase în picior și a cărui prezență îmi provoca o durere ascuțită. Nu mai exista nicio urmă de îndoială. Ceva incontrollabil avea loc la mine acasă, dar pentru a-i putea face față aveam mare nevoie să mă liniștesc, așa că șchiopătând mă îndrept către bucătărie. Pun la încălzit cafeaua din dimineața trecută, în timp ce mintea mea căuta cu înfrigurare o explicație. Torn în cană cam jumătate din ceea ce se afla în ibric și sorb precaută ca să nu mă ard. Trebuie să o sun pe Anna, îmi spun, cu siguranță ea va ști ce e de făcut, doar nu degeaba este cea mai inteligentă studentă de la Facultatea de drept. Iau telefonul, formez numărul, dar nu aud decât vocea neutră a robotului: "Abonatul nu se află în aria de acoperire".

După ce termin de băut, mă întorc la baie, gata să dau piept cu realitatea. Cu mâna tremurând îmi scot ciobul din picior și îl așez în spațiul gol. După ce îl fixează, oglinda se luminează, iar razele puternice care ies din ea deformează și mărgesc încăperea. Mă simt atrasă ca de un aspirator uriaș. Nu reușesc să mă împotrivesc și, după ce am trecut printr-un tunel întunecat, m-am trezit pe un tărâm straniu, desprins parcă dintr-o poză alb-negru. Totul era în nuanțe decolorate, șterse, iar zeci de copaci cu trunchiuri din carton împăduresc locul. Un susur monoton spulberă liniștea și zăresc un fir de apă rozalie, care izvora de undeva din vest, strecurându-se prin iarba din hârtie creponată. Un stol de albatroși acoperea cerul vinețiu, siluetele lor grațioase semănând cu niște fantasmе. Imi amintesc că, atunci când aveam vreo zece ani, mama, după multe insistențe, m-a dus să văd oceanul; a fost, de fapt, și singura dată. Apa sărată și soarele îmi îmbătrânesc pielea, mi-a spus ea, și asta a fost singura explicație. Realitatea era alta - lipsa banilor -, dar asta am aflat-o mult mai târziu, când se plângea că singura casă pe care ne-o puteam permite era cea în care locuiam, veche de două secole, cu miros de mușchi și cu faimoasa oglindă din baie pe care niciun proprietar nu reușise să o desprindă din perete. Stiu că în cele trei zile petrecute în acea mică stațiune, stăteam minute în șir să admir albatroșii care pluteau nepăsători pe valurile înalte, apoi își luau zborul cu un țipăt ascuțit. În acele momente îmi doream să zbor și eu cu ei...

Îmi revin din visare, îi număr repede și îmi dau seama că sunt doisprezece. Zboară în cerc deasupra mea, iar apoi se așază pe sania gri de os din spatele meu, la care erau înhămați doi cai sălbatici. Aceștia spumegau și băteau din copite incontrollabil. Intimidați parcă din cauza prezenței mele acolo, se liniștesc imediat în momentul în care doi albatroși se așază pe coamele lor. Altul a venit la mine, și-a prins ghearele de rochia peticită care îmi acoperea genunchii, și a început să bată din aripi, de parcă dorea neapărat să urc în acea sanie. Desculță, fără să gândesc ce fac, iau hotărârea de a-l urma. Nici eu nu știam de ce am ales să fac asta, dar totuși nu aș fi dat înapoi. Parcă regăseam ceva foarte familiar în ochii acelei păsări. Acea senzație caldă care te cuprinde în momentul în care te afli alături de cea mai importantă persoană din viața ta, persoana pe care o prețuiești cel mai mult.

Sprijinindu-mi mâinile de spătar, reușesc să urc. Bancheta era foarte incomodă, din cauza faptului că era construită doar din vreo zece oase legate strâns cu o sfoară de cânepă, dar nu mai conta. După vreo câteva secunde toți albatroșii se mută pe spinările cailor, șase pe cel alb, și șase pe cel negru, și au pornit într-o goană care părea a fi fără destinație. Am trecut în viteză printr-o dumbravă înverzită, singurul loc colorat din acest târâm, iar apoi ne-am oprit la vreo trei sute de metri distanță, în fața unei construcții impunătoare, din cărbune, înconjurată de spini care se încolăceau pe picioarele tale dacă doreai să pătrunzi în spatele porților grele cu inscripții în greaca veche. Nu aducea prea mult cu un castel, dar totuși nu puteai afirma că ai în față o simplă clădire. Nu avea decât un singur geam, chiar în mijloc, deasupra ușilor putrezite de lemn, însă nici acesta nu era unul prea mare. Era aproximativ de mărimea unei farfurii mai întinse, și totuși era asigurată cu gratii zdravene și dese. Ciudat mai era și faptul că nu avea acoperiș. Pe măsură ce se apropia tot mai mult de cer, ciudata construcție părea că se dizolvă efectiv și că devine o substanță gazoasă, asemenea norilor care nu lăsau să se poată zări vârful aceluia turn. Îmi era destul de teamă să fac vreun pas, însă cei doisprezece albatroși mi-o iau înainte și îmi asigură drumul. Fiecare dintre ei se așază pe câte o ramură, și în acel moment se lasă la pământ, iar porțile se deschid singure fără să fie atinse. Căii scot un nechezat răgușit oarecum și se ridică pe picioarele din spate. Cobor din sanie, o iau pe urma celor doisprezece păsări și urc primele trei trepte. Am ajuns într-o încăpere bine aerisită, complet albă. Eram înconjurată de patru pereți cu miros persistent de mușegai, fiecare având câte trei uși alăturate, cu câte o stea aurie pe fiecare. Acum ce ar mai trebui să fac? Deși credeam că pot găsi ușor calea pe care ar fi trebuit să merg, nu a fost deloc așa. Acum parcă îmi era și mai greu. Îmi era mult prea frică de consecințe, asta în cazul în care nu aș fi procedat cum trebuia. Simțeam că toate ușile ascund în spatele lor câte un paradis, și totodată câte o negură care m-ar putea înghiți odată pentru totdeauna.

Am stat chircită pe podea preț de jumătate de oră, cred, până când mi-am spus că este inutil să mă mai stresez cu această alegere. Ce-o fi, o fi! Am închis ochii, m-am ridicat și m-am îndreptat încotro am simțit. Am făcut câțiva pași, iar apoi m-am oprit, deoarece ajunsesem la ușa aleasă. Am pus mâna pe clanță, dar totuși nu aveam destul de mult curaj încât să mai și apăs. Era umedă. Am rămas înțepenită, dar un impuls cutremurător m-a făcut să acționez. Ușa s-a trântit la perete, iar eu am deschis ochii și eram gata să trec pragul. Aveam să descopăr ceva nemaîntâlnit, poate chiar mult mai interesant decât tot ce avusese loc până atunci, dar tot nu îmi venea să cred ce văd, și asta tocmai acolo! Intru cu pași sfioși într-o cameră mai albă ca orice se afla în acel târâm, în mijlocul căreia se afla o ramă care nu se sprijinea de nimic și în care plutea o fată venită parcă din anii șaizeci - știu asta pentru că vizionasem multe filme vechi - și care mi-a spus direct pe nume:

- Te aștept de mulți ani, Klara! îmi spune tânăra. Aproape că îmi pierdusem speranța.

- Cine ești? am întrebat-o eu cu o voce tremurândă.

- Asta nu are nicio importanță. Tot ce trebuie să știi este că ai fost aleasă...

- Aleasă... pentru ce?

- Să îmi iei locul în tablou, bineînțeles. A fost nevoie de multă energie ca să te atrag în lumea aceasta, dar, mai ales ca să te împiedic să părăsești casa înainte să împlinești douăzeci și unu de ani.

- Mama a urât din totdeauna această casă, i-am răspuns eu.

- Da, însă tu niciodată nu ai putut să stai departe de ea și nici de...

- Oglinda din baie, am spus amândouă în același timp.

- Vezi tu, Klara, oglinda te-a ales, așa cum m-a ales și pe mine în urmă cu cincizeci de ani, și nimeni nu se poate împotrivi puterii ei. La vârsta de douăzeci și unu de ani fiecare tânără care locuiește în această casă este adusă aici să trăiască într-o ramă, până când altcineva o să îi ia locul peste un an, zece, sau chiar un secol. Acum este rândul tău, Klara, pentru că tabloul nu poate să rămână gol, niciodată. Acestea sunt regulile...

- Dar eu nu vreau să locuiesc într-un tablou, am țipat uluită și nervoasă.

- Nu ai de ales și, oricum, umbra ta este deja aici. Nu te poți întoarce în lumea ta fără ea.

- Nu, refuz să cred că mi se întâmplă asta. Eu acum trebuia să fiu la facultate, să râd împreună cu colegii mei de mustața demodată a profesorului de drept, și să-i povestesc Anei cum a decurs întâlnirea de aseară cu Michael, băiatul din anul patru.

- Tu nu mai faci parte din lumea oamenilor, Klara!

- Miști! Spune-mi cum să mă întorc!

Râsul tinerei era puternic, disprețuitor, agasant. Capul a început să îmi vâjâie și am simțit că amețesc. M-am lăsat moale pe podea. Dintr-o dată, totul s-a întunecat, și mi-am pierdut cunoștința. Am

deschis ochii cu teama de a nu descoperi ceva și mai înfricoșător, însă imaginea pe care o vedeam acum era una de care nu credeam că m-aș fi bucurat vreodată : mama mea ținându-mă de mâna care era conectată la punga cu soluție perfuzabilă. Lacrimile ne-au udat obrajii amândurora, așa că eu nu am mai avut puterea să îi spun ceva, însă ea totuși a reușit să îmi explice cauza prezenței mele acolo:

- Klara, când m-am întors de la muncă, te-am găsit întinsă pe podeaua din baie. Erai inconștientă, așa că te-am adus aici, însă doctorii nu găsesc nimic în neregulă la tine . Cu toții așteptam cu nerăbdare să te trezești fiindcă te afli în comă de trei zile. Așteaptă puțin! Mă duc să chem medicii să te vadă.

Am aprobat dând încet din cap și am urmărit-o pe mama cu privirea până când a ieșit, apoi mi-am întors capul în partea dreaptă, către fereastră, iar în acel moment am zărit pe pervaz un albatros . Ei erau singurii care mă linișteau, așa că am hotărât să mă apropiu de el. Am smuls furtunul perfuziei și am alergat către geam, însă, când am ajuns, pasărea a și zburat. Deși prezența lui într-o zonă de munte nu își avea locul, parcă totuși puteam crede că s-a aflat acolo, și că nu am avut o vedenie, pentru că îi consideram protectorii mei.

M-am îndreptat către ușa pe care ieșise mama cu două minute în urmă. S-a deschis aproape fără s-o ating, și am dat de un hol lung, însă complet pustiu. Nu se auzeau nici plânsete de bebeluși , nici pașii asistentelor, doar un huruit neclar, apoi pereții au început să se strângă și să se apropie de mine, în timp ce podeaua se aduna, rămânând doar partea pe care stăteam eu. Speriată de gândul că aș putea fi înghițită ori strivită, am intrat cât am putut de repede înapoi în salon, însă acesta nu mai era acolo. Patul, stativul pe care era pusă perfuzia, dulăpiorul, chiar și televizorul, care avea un singur program, dispăruseră. Se pare că mă aflam din nou în fața ramei în care era captivă fata pe care o cunoscusem de curând.

- Nu se poate, am strigat buimăcită, când am văzut unde mă aflam. Sunt convinsă că totul este un coșmar, unul sinistru , e adevărat, dar, totuși , UN COȘMAR, nimic mai mult.

- Te înșeli, Klara. Din păcate, pentru tine, ce ți se întâmplă este real.

- Dar m-am trezit la spital. Mama era lângă mine, mi-a vorbit, am țipat revoltată.

- Nici nu ai părăsit această cameră. Mentea ta a inventat salonul de spital într-o încercare disperată de a găsi o explicație rațională pentru toate acestea.

- Dar atunci care este explicația reală?

- Nici eu nu o știu și nimeni de aici nu te poate ajuta, poate doar albatroșii, dar ei...

- Ce este cu albatroșii? Spune-mi!

- Nu am ce să-ți spun. Poate o să afli singură. Ei stau mai mult în poiana înverzită.

Și spunând aceste cuvinte fata a început să dispară treptat din ramă ,ca o ceață străvezie. Însăpăimântată, așteptam să văd ce se va întâmpla, când constat că și eu mă dematerializez încet, ca într-o mișcare browniană pe care nu o pot controla. În mai puțin de un minut eram închisă în ramă. Nu puteam decât să mă rotesc, însă acest lucru nu îmi dădea senzația de bine, ba chiar mă făcea să amețesc. Gândul că sunt captivă asemenea unei păsări în colivie mă terifia. Am început să țip cu toată puterea, dar glasul meu era înăbușit de pereții încăperii. Tot ce îmi mai rămânea de făcut era să aștept ca o nouă familie să se mute la noi acasă, una în care să existe o fată care va împlini în scurt timp douăzeci și unu de ani.

Intre timp, pe străzile din micul orașel Newport se plimba o fată cu o rochie până la genunchi, din crinolină ivorie cu flori mari, galbene. Purta pantofi cu toc jos și pătrat, iar părul negru, buclat, și buzele foarte roșii contrastau cu fața palidă și privirea ușor absentă. Parcă nereușind să creadă ce i se întâmplă, mânca dintr-o înghețată luată de la o tonetă din colțul străzii și pe care o plătise cu unul dintre cerceii săi scumpi și admira vitrina unui magazin cu haine pentru fete de vârsta ei...

*Neagoe Timeea,
clasa a VI-a A*

FLUTURE

Numele meu este Beatrice, sunt originară din Londra dar m-am mutat de curând cu tatăl meu adoptiv în Dublin. Părinții mei m-au abandonat la vârsta de trei ani, am fost părăsită într-un adăpost, un loc restrâns la marginea Londrei. Îți scriu această scrisoare, deoarece cred că povestea mea merită să fie publicată în ziarul la care lucrezi, la rubrica „Oameni adevărați. Poveste cutremurătoare”. Știi că anumite întâmplări par deprinse de realitate dar te asigur că sunt adevărate.

Toată perioada mea alături de Brian, tatăl meu adoptiv, avea să înceapă în toamna lui octombrie, cincisprezece. Aveam vârstă de șase ani și ieșisem în grădina orfelinatului, alergând după un fluture, când, brusc, fără să-mi dau seama am ieșit pe șoseaua principală urmărind fluturele. Trecuseră câteva minute de când pășisem pe asfaltul umed când, deodată am auzit zgomotul sinistru al cauciucurilor frânând scurt în timp ce o mână m-a apucat și m-a tras repede în spate. Am țipat strident. Mașina s-a îndepărtat, claxonând m-am așezat pe bordură. Bărbatul îmi salvase viața. Mă salvase, îmi salvase viața. M-a întrebat dacă sunt bine, iar eu îl priveam, respiram greu, dar într-un final am dat din cap în semn că da, tremurând. După aceea m-a luat în brațe, m-a mângâiat pe cap și m-a dus înapoi la adăpost. Știu că doamna responsabilă pe tură, m-a plesnit și a început să-mi urle în ureche, iar eu plângeam, mă simțeam atât de singură. Apoi domnul care mă salvase, a apărut în camera mea, m-a prins de mână și mi-a spus că va fi bine. După toate acestea nu-mi amintesc decât că nu m-am uitat în spate și am plecat cu el în mașina aceea veche și ruginită, dar știam că o să fiu fericită și că o să o duc ceva mai bine.

Vremea trecea și eu creșteam, eram înscrisă la școală, aveam câțiva prieteni, nu mulți dar pe măsură. Totul era bine, așa cum mi-a promis el, tata, tatăl meu. Aveam haine, mâncare și o camera a mea. Eram modești, nu eram bogați dar nici săraci, nu ne permiteam multe, dar aveam strictul necesar. Eram slabă, trebuie să recunosc, purtam mai mereu tricouri mulate și pantaloni largi, slăbiciunea mea de atunci și de asemenea și cea din prezent. Îl iubeam mult, mă purtam cu el de parcă ar fi fost tatăl meu natural, nu făceam diferența, el mă alinta „prințesă lui” și eram lumina ochilor lui. Nu era căsătorit, deci practic nu aveam mama, sau poate aveam, dar una ce nu mă dorea. Mereu am crezut că eram o greșeală din moment ce m-a abandonat și sinceră să fiu îmi era mai bine fără o mama, decât cu una ca ea, niciodată nu am regretat norocul pe care l-am avut cu Brian.

Toate au mers ca unse până la vârsta de șaptesprezece ani. Creșteam și avem nevoie materială ceva mai multă, dar venitul era puțin, tata fiind instalator. Nu aveam bani îndeajuns și trebuia să economisim mai mereu: apă, curent și multe altele. Câteodată adormeam pe covor, patul meu fiind unul foarte mic, avându-l încă de la șase ani, dar eram fericită că îl aveam pe tata care mă iubea, nu ceream altceva.

Eram înscrisă la un liceu destul de bun, mă mențineam într-un clasament ridicat, școala fiind singurul lucru cu care puteam să-l ajut pe tată. Aveam bursă, cu care cumpăram cele necesare casei și alimentației noastre. Niciodată nu m-am gândit să-mi cumpăr mie ceva, să mă îngrijesc pe mine mai întâi. Mă simțeam datoră faptului că încă trăiesc și sunt fericită și iubită așa cum sunt. Eu zâmbeam când îl vedeam pe el zâmbind, fericirea mea era fericirea lui și nu m-am gândit nici o secundă să păstrez o sumă de bani pentru mine așa cum ar fi făcut orice adolescent de vârsta mea. Bineînțeles că erau diferențe între mine și alți adolescenți de vârsta mea, eram marginalizată de mulți colegi și persoane care dacă mi-ar fi cunoscut povestea și-ar fi făcut o altă părere, dar niciodată nu m-am victimizat, nimeni nu-mi știa povestea sau, cel puțin pe nimeni nu interesa. Mă dedicam cu trup și suflet tatălui meu și, dacă era să fim doar noi până la sfârșit, așa avea să fie.

Mă duceam într-o zi către liceu și zăresc într-o vitrină a unui magazin o pereche de pantofi care mi-au furat inima, dar nu pentru mine ci pentru tata. Știam că avea să se bucure dacă îi primea, puteam să-mi imaginez bucuria din ochii lui. Nu aveam niciun ban la mine, ceva obișnuit. Nu mă puteam dezlipi de vitrină, ochii mei au rămas fixați minute bune, mă gândeam la tot felul de metode prin care aș putea strânge bani. Mă uităm fix și nu clipeam, dar o lacrimă mi-a căzut pe obraz numai realizând cât de imposibil era. Privind vitrina anostă, o mână îmi cuprinde umărul cu ușurință și spune:

- Îi vrei?...

Nu m-am speriat, mi-am șters lacrima de pe față, ușor panicată. Mă uitam la el, era un tânăr poate doar un pic mai mare ca mine cu niște ochi albaștri deschiși, cu o tentă de verde în jurul pupilei, cu părul creț mai scurt în părți, îmbrăcat elegant, la cămașă albă și pantaloni negri. Mă uitam la el nedumerită de faptul că mi se adresase mie și mă întrebam în sine:

- Cine ești? dar fără să-mi dau seama am rostit cu voce tare. Numele lui era Harry. Am făcut cunoștință, părea de treaba. M-a întrebat unde stau, de unde vin, despre părinții mei; părea că-l interesează. Eu nu vorbeam deloc ci pur și simplu stăteam și mă uitam la el. A zâmbit cu un colț al gurii și a intrat în magazin făcându-mi semn să aștept la intrare. Mă uităm în jur și nu știam practic de ce aștept, ce aștept. După câteva minute îl zăresc ieșim cu o cutie albă în mână; a întins-o spre mine și mi-a spus să o iau, după care s-a oprit în fața mea și ... m-a studiat din cap până în picioare. A afișat o față miloasă dar drăguță și mi-

a așezat șuvița rebelă ce atârnă în afara cozii, după ureche cu tandrețe. Mi-a făcut cu ochiul și a dispărut. Am rămas nemișcată, după care am deschis cutia. Erau pantofii pentru tata. Am început să plâng și în același timp să râd de fericire. M-am dus direct acasă, prima ora începuse deja și după toate cele întâmplate nu mă puteam concentra la asta, mă gândeam numai la acel băiat, de ce m-a ajutat și cum a reușit să mă emoționeze.

Ajuns acasă, tata stătea pe scaunul din bucătărie. Privea atent și îngrijorat o coală de hârtie. Mi-am aruncat geanta pe jos și...și m-am dus să-l sărut pe frunte, așa cum făceam de fiecare dată. Îl vedeam îngrijorat, era abătut și nu m-a sărutat spunându-mi bun venit.

- Tată, ce s-a întâmplat?

Și-a tras nasul, în semn că a plâns, era trist, nefericit. Nu mi-a răspuns, s-a uitat lung la mine spunându-mi cu lacrimi în ochi că eu sunt lumina ochilor lui și să nu uit asta niciodată. Mă speria, nu fusese niciodată atât de abătut. Mereu era mulțumit și mulțumea pentru ceea ce are.

- Uite, tată, am ceva pentru tine!

I-am scos pantofii de un negru lucios din cutia de carton și i-am pus la picioarele lui. I-am făcut semn să-i probeze. Stăteam în genunchi așteptând, dar el m-a apucat de braț, m-a sărutat pe frunte și mi-a mulțumit, mi-a mulțumit nu numai pentru acest cadou cât și pentru faptul că exist, acolo pentru el. Se purta ciudat, dar s-a ridicat de la masă și a plecat cu foaia aceea în mână. Am rămas nedumerită, privind în gol la pantofii de care nu se atinsese.

A doua zi m-am trezit de dimineață și am așezat lucrurile din camera mea, după care am vrut să arunc la gunoi cutia din carton în care au fost așezați pantofii tatei. Dar, uitându-mă atent am văzut în interiorul cutiei un bilet, cu un scris caligrafic. Era o locație în centrul orașului. Știam că este vorba despre el, voia să ne întâlnim și, sinceră să fiu, și eu voiam să-l cunosc, să-l descopăr pe el și dorința lui de a mă ajuta, așa că m-am pregătit pentru întâlnirea asta; părea interesant. Am ales să merg pe jos, casa noastră fiind nu foarte departe de centrul orașului. După ceva timp am ajuns pe strada 5B Northwood. M-am așezat pe o banca și am așteptat. După fix cinci minute de la sosirea mea, și-a făcut apariția Harry așezându-se lângă mine. Mi-a luat mâna și a sărutat-o tandru. Era respectuos și drăguț. Am început să ne cunoaștem și în timp chiar speram să fim buni prieteni. Am petrecut două ore pe o simplă banca de pe Northwood. apoi am decis să mă întorc acasă; ceva îmi spunea că tata avea nevoie de mine în momentul acela. Ne-am despărțit, el mi-a sărutat din nou mâna dar privirea lui era fixată către mine. Am simțit nevoia să-i spun că aș vrea să ne vedem, cât mai des. Îmi făcea bine, mă liniștea într-un fel prezența lui.

Ajunsă acasă și pășind în pragul ușii, tata era întins pe canapea, încălțat cu pantofii noi, privind din nou o foaie, o simplă foaie. O privea cu nostalgie. Întrebarea mea a fost aceeași, dar răspunsul lui a fost o simplă privire. S-a uitat lung la mine și mi-a reamintit că eu sunt lumina ochilor lui. Eram confuză și îl tot întrebăm cauza nefericirii lui. Dădea să-mi răspundă, dar se îneca și tușea grav, mi-a spus însă că e doar o mică răceală care avea să treacă repede. Eram îngrijorată, a plecat în stare gravă din casă, fără să-mi dea vreun detaliu. Am rămas singură toată după-amiaza.

Următoarea zi, de dimineață, am plecat despre Northwood și la fel și următoarea și următoarea și următoarea zi. Începeam să ne înțelegem perfect. Era manierat și foarte respectuos, de asemenea foarte arătos și drăguț. Oricât de mult mi-aș fi dorit să mă despart de el, să merg acasă, la tata, să-l ajut, nu puteam...nu puteam să mă despart de privirea lui amețitoare și iubitoare. Ceva mă făcea să mă apropiu pe zi ce trece tot mai mult, ceva mă atrăgea spre el, în brațele lui, să-mi șoptească ceva la ureche și să-mi aranjeze șuvița rebelă. La un moment dat ne-am ridicat de pe banca veșnic anostă, iar eu l-am urmat. Aveam încredere în el și, deși nu știam încotro mergeam, eu îl urmam. S-a oprit în fața unui stejar bătrân, s-a uitat la mine și m-a întrebat:

- Ai încredere?

L-am privit direct în ochi, ochii aceea pătrunzători și exotici. I-am zâmbit și cu o voce ușor timidă am răspuns:

- Da, da normal!

De la spate a scos un șal. Părea destul de gros și moale, părea că are tente de roșu pe materialul negru cenușiu. L-a apropiat de mine, de ochii mei. Am simțit un parfum, acel parfum izbitor care te face să inspiri adânc și să nu mai lași aerul să-ți iasă pe gură, stând cu frica de a nu pierde mirosul înbietor; era parfumul lui.

- Tot ceea ce vezi este negru, a spus el. Imaginează-ți pajiștea verde cu mii de flori parfumate și inspiră un aer de libertate! Uită de griji, imaginează-ți acum imposibilul, că-l poți face posibil, imaginează-ți ceea ce îți este frică să faci și... fă-l posibil!

În clipă următoare i-am simțit mâna pe gâtul meu, cum urcă pe sub fularul meu roz și străbătând șuviță rebelă. I-am simțit pașii cum înaintau ușor spre mine și... simțeam parfumul tot mai intens. Ceva era diferit, pluteam, în mine se dădea o luptă. Inevitabilul s-a întâmplat, nu mai era nimeni în jurul meu, eram eu, el și emoția aceluia sărut. M-a sărutat și... acum eram sigură pe el, pe sentimentele lui. Petrecusem toată ziua alături de el, a fost una specială. A fost cea mai fericită zi pe care o trăisem în toată viața.

După o ora eram acasă, reamintindu-mi sărutul, cum m-a strâns în brațe, cum mi-a spus că îmi va oferi putere și susținere, iubire și fericire. Stăteam în pat cu privirea ațintită către poartă, tata nu venise încă de la muncă. Eram îngrijorată, era deja miezul nopții iar tatăl meu nu ajunsese acasă. Gândurile îmi zburau la ziua aceea minunată, la tata, la Harry, la bursa pe care aveam să o pierd și înapoi la tata. Într-un final, am adormit într-un somn adânc, fără vise. A doua zi, primul lucru pe care l-am remarcat a fost lipsa tatei. M-am panicat și am sunat la agenția la care tata lucra. Mi s-a spus că se află în stare gravă și plecase cu două ore înainte de finalul programului. Mă plimbam agitată prin casă și nu știam ce să fac și în ce parte să mă îndrept.

După douăzeci și cinci de minute am primit un telefon care m-a tulburat profund. Am înlemnit. Am scăpat telefonul din mână și într-o fracțiune de secundă am ieșit pe ușa casei, desculță, în pijamale. Dau să deschid ușa și... Harry mă aștepta în prag. Eu plângeam în hohote, arătam ciudat, Harry era îmbrăcat neobișnuit, purta veșnicii blugi negri, cu șalul cenușiu de seara trecută și cu un palton negru pufos, alături de pantofii lucioși, de asemenea negri. M-a prinde de mână, de data asta cu o privire miloasă, dar autoritară.

- Femeia de la care ai primit telefonul era mama mea. Tatăl tău a fost diagnosticat cu cancer în urmă cu trei luni. A refuzat tratamentul și a preferat să-și numere zilele. Beatrice Lockwood, eu o să fiu mereu aici pentru tine dar, din păcate, locul tatălui tău a fost unic.

Am căzut în genunchi și mi-am pierdut cunoștința. Lumea mea se prăbușise.

După înmormântarea tatălui mei am făcut o criză, am plâns înfigându-mi degetele în pământul unde el se odihnea. Nici acum nu-mi amintesc nimic din toate acestea. L-am lovit pe Harry, l-am plesnit, nu știu de ce, nu conștientizam. Apoi am luat-o la fugă fără nici o țintă. La un moment dat m-am liniștit, am respirat adânc și am început să devin conștientă de realitate. Nu mai aveam lacrimi că să plâng așa că am încetat și m-am oprit în fața unei treceri de pietoni. Aveam mâinile în buzunare și privirea goală, inexpresivă. Deodată ceva mi-a atras atenția. În față ochilor mei roșii de atâta plâns, bătea delicat din aripi... un fluture. Credeam că am halucinații. Un fluture, ... iarna? Imposibil. Cu toate acestea era acolo și parcă mă privea intens. Brusc și-a luat zborul, iar eu l-am urmărit cum se mișcă fragil, ușor printre oameni, care nici nu-l observaseră. S-a așezat fără teamă pe umărul unui bărbat ce se află pe partea cealaltă a străzii, așteptând să traverseze. Mă uit mai atent: era Harry care mă fixa cu privirea, încercând să ajungă la mine. Am auzit cauciuc scârțâiturilor pe asfalt, frână înăbușită, același fluture albastru din copilărie și.. pe tata o silueta transparentă... în mijlocul străzii, nemișcat. Părea că timpul se oprise câteva secunde. Mi-am revenit brusc. O mașină se apropia cu viteză, dar Harry nu a observat-o. Mi-am aruncat geanta, și am țâșnit pe trecerea de pietoni, trecând printre mașini și ... prin tata cu o forță care m-a uimit, l-am împins pe Harry, iar mașina a trecut pe lângă noi, claxonând prelung. Ceață! Tot ce vedeam în jurul meu era o ceață groasă, impenetrabilă..

Amanda, sunt eu... Beatrice Lockwood, fata pe care ai abandonat-o la trei ani într-un orfelinat de la marginea Londrei. Nu ești mama, nu pentru mine, dar fă-mi un bine și publică-mi povestea. Vreau ca și alți adolescenți aflați în situația mea să știe că întotdeauna există speranța, chiar dacă viața le scoate în cale

numai obstacole. Momentan sunt pe patul de spital; am supraviețuit accidentului, dar am aflat că sufăr de epilepsie. O să mă mut cu Harry și o să-mi urmez tratamentul. Viața mea se va schimba... din nou.

Biro Rebeka
clasa a VII-a A

BALUL BOSTANULUI

Bostănel a împlinit 45 de zile. E bostan în toată firea, de acum. Părinții săi, doamna și domnul Dověac, mari dregători ai Grădinii de Zarzavat, au hotărât să dea un bal în cinstea fiului lor, care urma să își aleagă soția cu această ocazie.

Încă de dimineață au început pregătirile. Sprintene rândunele au plecat în grabă spre grădinile vecine cu invitații la Marele Bal. Furnicile cărau bucate alese, păianjenii țeseau grăbiți fețele de masă din cea mai fină mătase, iar domnul Licurici degusta de zor licori parfumate destinate invitaților. Doamna Toamnă a țesut un văl brumăriu cu care a înveșmântat locul petrecerii. Domnul Stejar a adus și el un covor de frunze galbene, roșii și ruginii pe care le-a așternut pentru ca invitații să poată dansa în voie. Chiar și Domana Greblă își făcu de lucru pe acolo, netezind drumul invitaților.

De cum s-a lăsat întunericul, au început să apară invitații. Domnul Praz, împreună cu soția sa Ceapa și fiica lor Arpagica au fost primii sosiți. La vederea lor, familia Dověac a început a lăcrima, căci le aduceau aminte de niște întâmplări nu tocmai vesele prin care trecuseră împreună. Bostănel nici nu a vrut să dea mâna cu Arpagica, cu care se cunoștea încă de când erau mici și care mereu îl făcea să plângă cu ironiile sale. Familia Varză urmă împreună cu fiica lor, pe care Bostănel nu o plăcu din pricina prea multor haine cu care aceasta era îmbrăcată. Domnul Ardei Gras o aduse și el pe fiica sa Gogoșărica, dar aceasta era atât de verde, încât Bostănel se gândi că ea nu a împlinit nici măcar 30 de zile, deci nu era suficient de coaptă ca să-i fie mireasă. Domnul Pătlăgea veni cu fiica Roșița și nepoata Vinețica. Cele două chicoteau întruna, așa că Bostănel nu le băgă nici el în seamă. Se gândea în sinea lui că nu se poate ca balul acesta să se fi făcut în zadar. Chiar și Marele dregător Dověac se cam îngălbenea când se gândea ce mult a cheltuit cu acest bal la care fiul său nu își găsisese încă aleasa inimii.

Tot rotindu-și ochii prin grădină, Bostănel zări într-un colț, o fată subțirică, cu cărceii în vânt și cu frunze fragede pe umeri. Nu-i venea să creadă. Așa o frumusețe, pe care nu i-o prezentase nimeni... Uitând de orice etichetă, se ridică de pe jilț și nu se opri decât în fața fetei. O invită la dans și află de la ea că se numește Dověcica și este nepoata împăratului Crin din Grădina Florilor. Bostănel nu mai putea de fericire. O prezentă părinților pe aleasa inimii și petrecerea continuă până-n zori.

A fost cel mai frumos bal din Ținutul Grădinilor.

Maria Wolff
Clasa a VI-a A

BOGĂȚII CARE NU ERAU PENTRU COPII

(proza ritmată)

Porni la drum micul băiețel fără să mai ia vreun prieten cu el. A intrat în pădure, dar nu să culeagă mure. El voia să ajungă la bogății care nu erau pentru copii. Pe drum întâlni un balaur care stătea pe o grămadă de aur. Balaurul a vrut să-l înghită fără să-l prăjească pe plită, dar băiatul fugi și planul i-l zădărnici.

Cu un vrăjitor s-a întâlnit și neștiind că-i răuvoitor bietul băiețel a plecat cu el. Într-un castel l-a dus și la masă l-a pus, i-a dat o licoare cu iarbă de mare care l-a făcut să zboare. Și zburând el a ieșit din castelul cel vrăjit.

După ce dădu roată la pădurea întunecată, ajunse într-un orașel cu aur în el. Avea străzi, case și palate pline de nestemate. Aurul fugea pe stradă de ziceai că-i la parade. Băiatul era fericit că locul și l-a

găsit , că va sta pe bogăție că untul pe felie . Visul mult nu a durat, oamenii la rost l-au luat și-o condiție i-au fixat:să renunțe la cei din sat.

I-ar fi plăcut să fie bogat, dar nu să renunțe la oamenii din sat. Băiatul rău s-a speriat, de-ndată a plecat și nici la revedere nu și-a luat. Și-așa s-a încheiat povestea despre un băiat care își dorea bogății care nu erau pentru copii.

Mara Nicolau
Clasa a VI - a A

PRIMĂVARA

A sosit primăvara,
Peste tot, prin toata țara
Și-s florile de mai în toi
Totu-i parcă mai vioi.

O adiere mai ușoară
Și suavă s-a pornit,
Flori ușoare, vântul cară
Din cireșul înflorit.

Două picături de ploaie,
Din norul gri ce s-a pornit,
Să ploua peste-un lan de paie
Și pe câmpul înflorit

O raza caldă se prevede
Dintre norii cenușii,
Vremea-ncepe să se schimbe,
Iar pe-afara ies copii.

Ciolan Tudor
Clasa a VI-a A

NOIEMBRIE

Cerul este plumburiu
Parcă s-a întunecat.
Soarele mereu cel vesel
Dintre noi a cam plecat.

Vântu-i rece și tăios,
Te cuprinde pân' la os.
Toți copacii îi înclină,
Mătură tot prin grădină.

Biata frunză vestejită
Și ce-i drept, cam ofilită,
Doar de-un fir ce se mai ține
Pân-o duce el cu sine.

Și-n copacii de-acum goi
Croncâne trist un cioroi.
Frigul iute a venit
Pe toți ne-a învăluit.

Râșnovean Lidia Melania
Clasa a V-a A

CĂUTĂTORUL DE COMORI

Într-o vreme-ndepărtată
In pădurea sidefie
Se găsea un cort și-o vatră
Și-un nebun cu pălărie.

El săpa de dimineața
Gânduri de mărire-avea
Însă până la mustață
De colb negru se umplea

Azi așa, mâine la fel,
Ba se rupe și lopata
Dar gândul la portofel
Nu-i dă pace rău și gata!

Cobanu Iulia-Andreea
Clasa a V-a C

DOAMNEI ÎNVĂȚĂTOARE

Îmi amintesc ziua dintâi
Când drumul îl aflam spre școală,
Când tocmai s-a sfârșit o vară
Și-am început clasa întâi.

În curtea școlii, scăldată-n soare,
Printre copii, bunici, părinți,
O căutam cu ochi fierbinți
Pe doamna mea învățătoare.

O clipă inima-mi a încetat să bată!
Când am zărit-o... timpul parc-a stat!
Era... așa cum mi-am imaginat:
Desprinsă din poveste, parcă.

Pe doamna învățătoare n-o voi putea uita
Și-n fiecare zi, cu mâinile împreunate,
Cu glas domol, înalț gânduri curate
Spre cer, să aibă parte de fericire-n viața sa!

Moldoveanu Vlad
Clasa: a VI-a B

**Premiul Special acordat pentru lucrarea prezentată la Secțiunea Eseuri, poezii dedicate
Învățătorului, în cadrul Proiectului "5 Iunie – ZIUA MEDIULUI, ZIUA ÎNVĂȚĂTORULUI"**

DOAMNA ÎNVĂȚĂTOARE

Doamna noastră învățătoare
E frumoasă ca o floare,
Lucruri bune ne-a învățat,
Și cu drag ne-a îndrumat.

În toți anii ne-a vegheat,
Iubire ne-a arătat.
Când pe un nou drum pornim,
Din suflet îi mulțumim!

Dragă doamnă învățătoare,
Cu noi ați avut răbdare,
Despărțirea regretăm,
Prețuire v-arătăm

Vlădău Mara
Clasa: a VI-a A

LA REVEDERE, ÎNVĂȚĂTOAREA MEA!

O învățătoare ca a mea,
Nimeni nu va mai avea!
Calmă, rareori nervoasă,
Dar mereu politicoasă!

Anul viitor voi fi
Elevă-n clasa a V-a, știi?
Eu profesori voi avea,
Dar, pe DOAMNA MEA,

Eu n-o voi uita!
Glasul ei e-o mângâiere, Iar eu,
cu greu,
Îi spun: „La revedere!”

Tenică Arina
Clasa: a VI-a B

ÎNVĂȚĂTOAREA MEA

Dragă doamna învățătoare,
Vom trece-n clasa următoare,
Dar noi vă vom ține minte
Că ne-ați fost ca un părinte!

Ați fost mereu darnică
Și la fel de harnică,
Ați fost lângă noi mereu,
Și la bine, și la rău.

Ați fost mereu înțelegătoare,
Și-ați iertat orice eroare,
Împreună, zi de zi,
Dar, din păcate, ne vom despărți!

Și vă spun, cu rea părere,
Acum ne luăm: „La revedere!”
Draga noastră-nvățătoare,
Ați fost de-a dreptu'... uimitoare!

Movanu Robert
Clasa: a VI-a A

ÎNVĂȚĂTOAREA MEA

Dragă doamna-nvățătoare,
Vă-nțelegem, prețuim,
Chiar dacă greșeli mai facem,
Noi tot timpul vă iubim.

Ne-ați adus din clasa-ntâia
Pân'-aici, la despărțire,
Nouă tare rău ne pare
Și ne doare tare, tare!

Bucurii au fost prea multe,
Dar și certuri au apărut!
Ați fost bună...
Ne-ați iertat, ne-ați învățat.
Multe lucruri de-azi încolo
Le vom prețui... treptat.

Ciordaș Anamaria
Clasa: a VI-a A

SĂRBĂTORILE EVREIEȘTI

Sărbătorile evreiești au un caracter religios. Ele sunt aceleași atât pentru evreii din Israel cât și pentru cei din Diaspora. La fiecare sărbătoare sunt citite rugăciuni specifice și se gătesc mâncăruri specifice. Cele mai importante sărbători sunt: **Pesah, Șavout, Sucot, Roș Hașana, Yom Kippur, Hanuca Purim și Sabatul**

Pesah începe din 15 **Nisan** (13 aprilie). Durează 8 zile în Diaspora și 7 în Israel. În Diaspora, primele și ultimele două zile sunt de sărbătoare, celelalte 4 intermediare sunt lucrătoare. Se celebrează sfârșitul robiei egiptene. Se interzice a se consuma alimente pe bază de aluat dospit. Pentru prepararea hranei se folosește vesela specială. Aluatul nedospit amintește de plecarea în grabă a evreilor care n-au mai avut timp să-l lase la dospit.¹ Aluatul se numește **mațot** și se prepară din făină și apă. Mațotul are o formă plată și o grosime de 2-4 mm. De asemenea în primele două seri se citește **Hagada**, în care sunt relatate evenimente din istoria ieșirii din Egipt, rugăciuni și binecuvântări legate de această ieșire, comentarii și povețe ale înțelepților și două cântece care oglindesc acțiunea de dreptate a lui Dumnezeu.²

Șavout este celebrată în 6-7 **Șivan** (2 iunie). Este sărbătoarea dăruirii Torei. Se celebrează 2 zile în Diaspora și una în Israel. Este precedată de 3 zile de "delimitare", adică de suspendare a doliului timp de 7 săptămâni. Sinagogile sunt împodobite cu flori și plante verzi, care simbolizează muntele Sinai acoperit cu verdeață în cinstea acestui eveniment. Există obiceiul să se consume lactate, credincioșii fiind preocupați să se pregătească fizic și spiritual pentru primirea Torei, și astfel nu au timp să pregătească mâncăruri cu carne. Se citește Tora și cele 10 Porunci.³

Sucot este celebrată în 15 **Tișri** (18 octombrie) și durează o săptămână. Este sărbătoarea corturilor. Primele 2 zile și ziua a 7 a sunt sărbători întregi. Sărbătoarea amintește de peregrinarea evreilor în deșert timp de 40 de ani, când au locuit în corturi, dar este și sărbătoarea recunoștinței față de Dumnezeu. Elementul central este reprezentat de cele 4 specii de plante agitate în diferite momente ale Liturghiei pentru a se veseli în fața lui Dumnezeu. Cele 4 specii sunt: ramura de palmier, chitra, 3 rămurele de mirt și două de salcie. Acestea sunt agitate spre cele 4 puncte cardinale de sus în jos, în semn de recunoaștere a omnipotenței și suveranității lui Dumnezeu asupra universului. La sfârșit, cele 4 specii sunt înlocuite cu un buchet de ramuri de salcie care este izbit de sol până cad frunzele. Acest ritual face referire la învierea morților. La sfârșit se citește una din lecturile profetului Zaharia.⁴

Roș Hașana este celebrată în 1-2 **Tișri** (4 octombrie) este considerată ziua judecății și marchează începutul anului și a celor 10 zile de penitență care au ca apogeu sărbătoarea **Yom Kippur**, numită și **Marea**

¹ Vivian Prager, *Dicționar enciclopedic de iudaism*, Editura Hasefer, București, 2000, pp. 604-607.

² Informare orală de la Rudi Katz, decembrie 2005.

³ Vivian Prager, *op. cit.* pp. 767-769.

⁴ *Ibidem*, pp. 749-751

Iertare. La evreii ortodocși există obiceiul să arunce firimituri, care simbolizează păcatele, într-un râu. De asemenea oamenii își urează reciproc să fie înscriși în Cartea Vieții.⁵ De Yom Kippur se ține post negru 24 de ore. În această zi Dumnezeu cântărește ce ai făcut în anul precedent și hotărăște dacă te va ierta sau te va pedepsi. Există obiceiul ca în această zi evreii să se împace cu cei cu care s-au certat.⁶ De Yom Kippur se fac donații pentru nevoile sinagogilor, ale instituțiilor de cultură și mai ales pentru săraci.⁷

Hanuca este sărbătoarea luminilor și se celebrează timp de 8 zile începând cu 25 **Kișlev** (26 decembrie). Sărbătoarea comemorează un eveniment de acum 2000 de ani când Israelul se afla sub stăpânire grecească și un rege grec a încercat să oprească slujbele religioase din sinagogă, declanșându-se o răscoală, revolta macabeilor, în urma căreia s-a reușit să se intre din nou în templu și s-a aprins o lumânare care a ars timp de 8 zile.⁸ În fiecare seară se aprinde, de la stânga la dreapta, câte o lumânare dintr-o lampă specială, **hanuchia**, care are 9 brațe. În sinagogă copiii primesc o mică sumă de bani. După aprinderea lumânării se citește psalmul 30. Sărbătoarea este un prilej de joc pentru copii, cel mai răspândit este cel cu titirezul pe ale cărui fețe sunt înscrise litere ebraice cu o anumită semnificație. Există și obiceiul să se prepare gogoși de cartofi sau cu dulceață în amintirea uleiului miraculos. În Diaspora, sărbătoarea este considerată un substitut al Crăciunului pentru cei crescuți în mediul creștin.⁹

Purim, sau sărbătoarea sorților, se celebrează pe 14 **Adar** (14 martie), în amintirea salvării evreilor din Imperiul Persan, când au scăpat de nimicirea pusă la cale de **Haman**, marele vizir al regelui **Ahașveroș**. Acesta a aruncat zarurile pentru a fixa data masacrului. Prin acțiunea **Esteri**, care devenise soția regelui, evreii sunt salvați de la masacrul. Sub aspect religios în sinagogă se citește Cartea Esteri. În unele locuri există obiceiul să se facă prăjituri în formă de trigon cu capetele îndoite, numite **humentăși** sau buzunarul lui Haman.¹⁰ În timpul sărbătorii atmosfera este de carnaval, adulții și copiii asistă la slujbă purtând măști cu protagoniștii acestui eveniment, iar ori de câte ori se rostește numele lui Haman se bate din picioare și se agită hârâitoarea într-un vesel vacarm.¹¹

Nu în ultimul rând trebuie amintit **Sabatul**, zi sfântă la evrei, sărbătorită așa cum sugerează și numele, în fiecare sâmbătă. În această zi evreii se îmbracă în veșminte de sărbătoare, se servesc 3 mese tradiționale, precum și o pâine special pregătită numită **halot**. Femeile aprind lumânări care simbolizează sfințenia acestei zile și se împodobește locuința. Sabatul este comparat cu o regină, căci ea dă sărbătorii forma, frumusețea și sfințenia. În această zi nu se citesc rugăciuni de pomenire a morților.¹² Învățătura iudaică prevede în această zi omagiul de recunoștință al omului față de Divinitate și mărturia eternă a credinței că Dumnezeu a creat lumea în 6 zile și s-a odihnit într-a șaptea. Această zi de repaos este dedicată îndeletnicirilor intelectuale și desfătării fizice prin mâncare, băutură și odihnă.¹³

Sărbătorile amintesc evreilor momente importante ale istoriei lor. Prin intermediul lor evreii caută să se apropie de Dumnezeu, să-L preamărească și să-I mulțumească. Ele sunt o importantă cale de manifestare a vieții religioase.

Bibliografie

Vivian Prager, *Dicționar enciclopedic de iudaism*, Editura Hasefer, București, 2000.

S. Laivandman-Bady, *Cartea sărbătorilor evreiești*, București 1946.

Prof. Carmen-Florentina Voica

⁵ S. Laivandman-Bady, *Cartea sărbătorilor evreiești*, București 1946 p. 29.

⁶ Informare orală de la Rubi Katz, decembrie 2005

⁷ S. Laivandman-Bady, *op. cit.* p. 42.

⁸ Informare orală de la Rubi Katz decembrie 2005.

⁹ Vivian Prager, *op. cit.* p. 298-299

¹⁰ Informare orală de la Rubi Katz, decembrie 2005

¹¹ Vivian Prager *op.cit.* p. 647-649.

¹² S. Lavaindman-Bady, *op. cit.* p. 12.

¹³ Czika Antonia, Popelea Simona, Szabo Andras, *op. cit.*, p. 74.

SUBIECTE PENTRU ORELE DE CONSILIERE

CÂNTECE SI DANSURI POPULARE - PĂSTRAREA TRADIȚIILOR - OBIECTIV PRIORITAR AL EDUCAȚIEI MICILOR ȘCOLARI

În cadrul procesului complex și îndelungat de formare a personalității copilului, cunoașterea producțiilor și manifestărilor folclorului are o importanță deosebită datorită conținutului de idei și sentimente, a faptelor care oglindesc trecutul bogat și plin de speranță al poporului nostru.

Aceste creații ale folclorului nostru trezesc în sufletul și în mintea copiilor dragostea pentru folclor și tradiții dar și respectul pentru cei ce le-au creat, înaintașii noștri.

De asemenea, ele formează la copii dragostea și prețuirea pentru folclorul autentic, mai ales în condițiile în care acesta tinde a fi uitat și chiar înlocuit cu producții noi fără substanță sau valoare artistică.

Experiența dobândită până acum în realizarea activităților programate cu școlarii, atestă în modul cel mai convingător că valorile estetice și etice cuprinse în producțiile folclorice constituie o sursă inepuizabilă pentru formarea umanistă și morală a copiilor.

În același timp, folclorul, precum bine se știe, reflectă o anumită viziune despre lume și viață, exprimă noianul de idei și sentimente, convingeri pe care poporul român le-a trăit și pentru a căror înfăptuire a luptat de-a lungul istoriei.

La vârsta școlară mică sunt destul de greu de înțeles evenimentele petrecute de Crăciun, Boboteaza, Paște. Cu toate acestea, încercăm să transmitem din generație în generație, portul, graiul, obiceiurile și datinile așa cum le-am moștenit de la străbuni.

O ocazie eficientă de valorificare a tradițiilor populare și a obiceiurilor românești o constituie serbările

Prin interpretarea rolurilor și pregătirea decorurilor pentru diversele "spectacole" urmărim atât un efect artistic cât și pedagogic, căutând un imbold pentru a trezi la copii dorința de a cunoaște și păstra tradițiile și obiceiurile strămoșești.

Pentru a avea o influență pozitivă asupra copilului, serbările trebuie să fie înțelese de acesta și să-l afecteze psihologic. Sensul unui spectacol va depinde de:calitatea lui, de folosirea adecvată a costumațiilor și decorurilor, de participare afectivă a copilului.

Costumele populare, ia și catrința, brâiele și opincile, cămașa și itarii sunt primenite și pregătite pentru spectacolul mult așteptat. Atmosfera de sărbătoare din sala de festivități prin ornarea și decorarea cu elemente specifice sărbătorilor constituie un alt prilej de bucurie pentru copii, ei descoperind tradițiile și obiceiurile practicate în timpul sărbătorilor de iarnă, simt și prețuiesc frumusețea obiceiurilor și tradițiilor de Crăciun.

Pentru cea mai așteptată sărbătoare din decembrie, Crăciunul, românii au apelat în egala măsură la tradiție, știind să accepte și obiceiuri mai recente. Întâmpinată cu bucurie, Nașterea Mântuitorului aduce cu ea și o sumă de practici foarte vechi prin care se celebra Echinocțiul de Iarnă, momentul în care natura da speranțe ca va renaște.

Obiceiul colindatului a înglobat în el nu numai cântec și gest ritual, ci și numeroase mesaje și simboluri ale unei străvechi spiritualități românești. El s-a păstrat asociindu-se cu celebrarea marelui eveniment creștin care este Nașterea Domnului Iisus Hristos. În ajunul Crăciunului, pe inserat, în toate satele din țară, începe colindatul. Copiii cu steaua vestesc Nașterea Domnului și sunt primiți cu bucurie de gazdele care îi răsplătesc cu mere, nuci și colaci.

Pentru cel mai important moment, trecerea în noul an, pregătirile se reiau. În săptămâna dintre Crăciun și Anul Nou, în toate satele cetele de flăcăi se prepara pentru "urat", sistem complex de datini și obiceiuri. Pe inserat, în ajunul anului sunt așteptați să apară "Steaua", "Ursul", "Capra", etc.

Concretizarea spectaculoasă a unor mituri antice legate de simbolistica animalelor, aceste manifestări reprezintă o modalitate originală de exprimare a arhaicelor asociații rituale dintre animale și cultul cvasiuniversal al soarelui. Există și un cuvânt generic pentru aceste obiceiuri: "mascații". Recuzita,

măștile, costumele sunt pregătite din vreme. Mai ales măștile sunt cele care vorbesc cel mai mult despre imaginația și umorul săteanului român. Anume meșteri s-au specializat în confecționarea lor, ele devenind cu timpul adevărate podoabe de artă populară.

În atmosfera spirituală a Crăciunului, interpretarea unor dansuri populare dă posibilitatea de a cunoaște sufletul țaranului român, frumusețea portului și cântecului popular.

Dansurile populare prin frumusețea costumelor, a melodiilor sunt îndrăgite de copii și interpretate cu multă pasiune aproape la toate serbările.

Cântecele populare întâlnite la toate serbările antrenează, tonifică și energizează gândirea, memoria, atenția, imaginația, creativitatea, spiritul de disciplină, prietenia. Dacă jocul și cântecul nu este trăit, nu poate pune în rezonanță corzile sufletești ale ființei umane.

Datorită forței inegalabile de penetrație artistică a patrimoniului folcloric, copilului, de pe acum, i se “luminează mintea și i se “încălzește” inima, participând afectiv la năzuințele și aspirațiile strămoșilor noștri.

Prin această comuniune “cu” și adeziune “la” ceea ce a făurit “geniul” creației populare, copiii învață să înțeleagă trecutul nostru istoric și să-l apropie de prezent, prin aceea că încep “să descifreze” faptul istoric în dinamica sa, pe temeiul viu al existenței populare românești: ce am fost, ce suntem, ce vom fi în viitorul mai mult sau mai puțin apropiat.

Cultura noastră asimilează, în mod creator, tot ceea ce este valoros în cadrul moștenirii culturale. Imensul tezaur folcloric al poporului nostru constituie o componentă valoroasă a acestei moșteniri.

Folosirea folclorului și artei populare în procesul instructiv-educativ, contribuie la îmbogățirea și extinderea orizontului cultural artistic al copiilor, la educarea sentimentelor de dragoste și admirație, de mândrie și de respect față de comorile creațiilor populare, la formarea personalității micilor școlari.

Un profesor pasionat de munca sa, dar și de folclor, trebuie și poate, în limitele timpului afectat activităților obligatorii, activităților alese și activitățile extra-curriculare să-i educe pe copii prin producții folclorice autentice, demonstrând astfel, în mod practic că și prin folclor pot fi realizate scopurile și sarcinile educării și formării copilului preșcolar.

Bibliografie :

Andrei, Mariana, “Introducere în literatura pentru copii”, Editura Paralela 45, Pitești 2005

.Mitu, Florica ; Antonovici, Ștefania „Metodica activităților de educație a limbajului în învățământul preșcolar”, Humanitas Educațional, București, 2005

.*** Revista “Catedra”, nr. 28/ 2000

*Profesor: Monica Mareș
Școala Gimnazială Nr. 19 Brașov*

AI GRIJĂ DE LUCRURILE CARE CONTEAZĂ ÎN VIAȚĂ

Un profesor de filozofie avea așezate pe catedra un borcan, câteva pietre mari, unele mai mici și o cutie cu nisip. Când a început ora, a luat un borcan mare și gol și a început să-l umple cu pietre cu un diametru de cca 5 cm. Apoi a întrebat elevii dacă li se pare că borcanul s-a umplut.

Elevii au răspuns afirmativ.

Atunci profesorul a luat o cutie de pietricele și le-a turnat în borcan. A scuturat ușor borcanul. Pietricele bineînțeles ca s-au strecurat printre spațiile dintre pietre.

A întrebat apoi elevii dacă li se părea că borcanul este plin. Ei au răspuns din nou afirmativ. Imediat după, profesorul a luat cutia de nisip și a turnat-o în borcan. Nisipul, cum era de așteptat, a umplut spațiile goale din interiorul borcanului. A mai întrebat o dată dacă borcanul s-a umplut. Elevii au fost unanim de acord că “da”.

“Acum”, le-a spus profesorul, “vreau să vă închipuiți că acest borcan reprezintă viața voastră. Pietrele reprezintă lucrurile importante din viața voastră – familia, partenerul de viață, sănătatea,

copiii – lucruri cu care, chiar dacă pierdeți restul dar rămâneți cu ele, viața vi se va părea în continuare plină. Pietricelele sunt alte lucruri care contează – locul de muncă, casa, mașina. Iar nisipul reprezintă restul, lucrurile mărunte.”

“Dacă puneți întâi nisipul în borcan”, a explicat el mai departe, “nu va mai rămâne loc pentru pietricele sau pietre. La fel se întâmplă și în viața. Dacă-ți folosești timpul și energia pentru lucrurile mărunte, nu vei mai avea loc pentru lucrurile cu adevărat importante pentru tine. Acorda atenție lucrurilor care te fac cu adevărat fericit. Joacă-te cu copiii tăi. Invită-ți partenerul la dans. Vei găsi oricând timp pentru muncă, pentru curățenie, pentru a organiza o petrecere sau pentru a repara vreun obiect defect.”

UN ZÂMBET...!

- ♥ O fetiță de clasa I vine nervoasă acasă, după prima săptămână de școală.
– Nu știu să scriu, nu știu să citesc și nici să vorbesc nu mă lasă.
- ♥ În primele zile de școală, învățătoarea, văzându-l neatent pe Dănuț, îl întreabă:
– Ce-am spus mai devreme, Dănuț?
Acesta, după o lungă tăcere, își ia inima în dinți și zice:
– Eu nu vorbesc cu persoane necunoscute, doamnă!
- ♥ Costel mergea spre școală și l-a lovit o mașină!, spuse învățătoarea.
Ce înțelegeți din această întâmplare, copii?
– Că nu trebuie să mai mergem la școală!, zise Nicușor.
- ♥ – Mamă am învățat azi la școală ce să faci și, mai ales, ce nu trebuie să faci cu fetele!
– Vai de mine! Și, ce nu trebuie să faci?!
– Să le contrazici!
- ♥ – De ce ai întârziat, Popescule, la oră?
– Tata avea nevoie de mine.
– Dar ce avea atât de urgent de făcut?
– Vroia să mă prindă ca să mă bată.
- ♥ Un polițist oprește în trafic un puști cu o bicicletă:
– Tinere, când vrei să faci dreapta, indică acest lucru semnalizând cu mâna dreaptă.
Când vrei să faci la stânga, semnalizezi cu stânga! Ai înțeles?
– Da, domnule, e clar!
Stânga-i stânga, dreapta-i dreapta! Iar când vreau să merg înainte... merg fără mâini, nu?

Sfaturi pentru colaboratori:

Stimați actuali și viitori colaboratori,

Pentru a optimiza activitatea desfășurată, dorim să vă reducem la cunoștință următoarele:

- *Materialele pentru revistă trebuie să fie în format WORD, redactate cu Times New Roman, cu mărimea fontului 12, spațiere la 1,5 rânduri;- textele trebuie să fie obligatoriu cu diacritice fără greșeli de ortografie și să conțină la final numele și clasa autorului;*

- *În cazul în care au fost folosite surse bibliografice, în mod obligatoriu acestea trebuie precizate la finalul materialului.;*

- *De asemenea trebuie să reflecte activitățile școlare sau extra-curriculare care promovează imaginea școlii și a celor care își desfășoară activitatea aici;*

- *De corectitudinea și originalitatea materialelor sunt responsabili autorii materialelor și colaboratorii;*

- *Ne rezervăm dreptul de a selecționa cele mai bune materiale din cele pe care le veți trimite pe adresa de mail: scoala19bv@yahoo.ro*

PROIECTELE NOASTRE

- ♥ SIMPOZION INTERNAȚIONAL "Educația Mediului de la Știință la Conștiință"
- ♥ Programul Eco Școala
- ♥ Proiect național de parteneriat educațional " Mesagerii Prieteniei"
- ♥ Proiect de parteneriat educațional " Stop Violentei"
- ♥ Proiect "Valori Naturale, Culturale Și Spirituale Ale României"
- ♥ Proiect "Universul Copilăriei Și Calculatorul"
- ♥ Proiect "Școala după școală"
- ♥ Proiect educațional trans-disciplinar "Călător prin România"
- ♥ Proiect de parteneriat educațional "Dincolo de școală" (Școala Nr. 4 Râmnicu Vâlcea)
- ♥ Proiect de parteneriat educațional "Clasa Noastră - O Lume De Cântec Și Poveste"
- ♥ Proiect eTwinning - "English ... a joy"
- ♥ Proiect de parteneriat educațional "Lumea Magică A Creativității"
- ♥ Campanie de prevenire a violenței juvenile (Poliția Brașov)
- ♥ Campanie de prevenire a infracționalității (Poliția Brașov)
- ♥ Proiect JOBS
- ♥ "Punte Între Generații" - Anul european al îmbătrânirii active și al solidarității între generații
- ♥ Proiect "Pentru Un Zâmbet De Copil" (Mărcuș)
- ♥ Proiect "O familie pentru fiecare"- casa de copii "Dumbrava minunată"
- ♥ Proiect de parteneriat cu TVS
- ♥ "Harta reciclării în Brașov"
- ♥ "Elevii plantează copacul păcii"
- ♥ Participare LET S DO IT ROMANIA
- ♥ Participare Simpozion Interjudețean Școala Generală Nr. 31 Brașov.

- ♥ "Ziua Mondiala a Apei"- "Cea mai mare picătură de apă" concurs echipaje clasele a V-a
- ♥ Campanie antitabac" Mesajul Meu Antituton" (parteneriat cu APM Braşov, Agenția antidrog Braşov)
- ♥ " Ziua verde "- plantat puieti în curtea şcolii, activitate în parteneriat cu Facultatea de Silvicultura Braşov
- ♥ Proiect de parteneriat educațional "Lumea văzută de copii"
- ♥ Junior Achievement Young Enterprise - program de educație economică – Noi înșine; Comunitatea Mea
- ♥ Proiect de parteneriat educațional "Suntem Diferiți Dar Ne Înțelegem"- în așteptarea sărbătorilor
- ♥ " Dulcea pasăre a tinereții"
- ♥ Programul "Europa casa noastră"- activitatea "Să Cunoaștem Europa"
- ♥ Programul de voluntariat ACASĂ , Campania "Niciodată Singur"
- ♥ Programul de educație antreprenorială ”
- ♥ “Săptămâna fructelor si a legumelor donate”
- ♥ Proiect Național inițiat de ISJ Brăila" - Istoria Văzută Prin Ochii Cititorilor Români"
- ♥ Programul Eco scoala- partener CCDG Bucuresti
- ♥ Proiect JOBS- parteneri: ISJ Brasov, MECTS, UNIV.Bucuresti, UNIV Zurich; Proiect Necenzurat: parteneri: ANA (ag. Antidrog);
- ♥ Clasa – o lume de cântec și poveste”
- ♥ „Lumea magică a creativității”
- ♥ „CLASA PRIETENĂ – PRIETENIE ȘI ARMONIE” (proiect de parteneriat cu Școala Gimn. nr. 15 Braşov și Grădinița nr. 17 Braşov „Martinică”
- ♥ Trecut românesc - viitor european